

บทนำ

“แฉ่! แฉ่!”

บัทมาตั้งใจจะส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่กลับเป็นเสียงร้องให้
เจ้าของเด็กทารกไปเสียได้

เธอจำได้รางๆ ว่าเพิ่งเลิกเรียน เธอเลยเดินข้ามถนนเพื่อกลับบ้าน จะ
ได้รับทำการบ้านแล้วนั่งดูซีรีส์ จู่ๆ ก็มีรถสิบล้อขับฝ่าไฟแดงมา เธอรู้สึกเหมือน
ถูกใครสักคนผลักจนหล่นล้มหน้าจวบพื้นถนน แฉ่ยังปากแตก แต่ก็ยังไม่ฟื้น
ถูกรถสิบล้อคันนั้นชนอยู่ดี

เด็กสาวเจ็บปวดตรวดร้าวนอยากจะตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด แล้วก็ตาย
จริงเสียด้วย

หลังจากนั้นเหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมชด เธอยังพบกับความทรมานอีกครั้ง
ต่างๆ ที่เพิ่งจะผ่านพ้นจากมันเมื่อไม่นานมานี้

เธอกำลังจะจมน้ำตาย!

บัทมาพยายามส่งเสียงร้องให้ มือและเท้าสั่นป้อมพยายามตะเกียก
ตะกายคว้าจับกอบัวที่ขึ้นอยู่ริมฝั่งน้ำ เธอทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองรอดชีวิต
ใครจะยอมตายต๊ิดๆ กันถึงสองครั้งเล่า!

“แค้ๆ”

ตะกร้าที่ตอนแรกเป็นที่นอนอันอบอุ่นปลอดภัยจมหายไปพร้อมกับผ้าห่อตัว ตอนนี้อะไรเหลือเพียงตัวล่อนจ้อนไม่พอ ยังล้าลั่นน้ำจันทน์น้ำตาไหล ไกลจะจมลงไปใต้น้ำอยู่แล้ว

ถึงจะว่ายน้ำเป็น แต่มาอยู่ในร่างเด็กทารกมือไม้ลั่นป้อมอย่างนี้ จะมีเรี่ยวแรงที่ไหวว่ายน้ำเข้าฝั่งทั้งที่เป็นนักกีฬาว่ายน้ำของโรงเรียนอย่างชาติที่แล้วได้ คิดดูแล้วทางรอดของเธอคงเหลือศูนย์จริงๆ

ปัทมากระเลือกกระสนหาทางรอด รวบรวมพลังกำลังเฮือกสุดท้ายคว้ากอดอกบัวไว้อีกครั้ง ก่อนจะยึดมันไว้แน่นแล้วแผดเสียงร้องให้ดังที่สุดหวังว่าต้องมีใครสักคนที่ผ่านมาได้ยินบ้าง แม้ว่าความหวังจะริบหรี่มากก็ตาม

“แงๆ”

“เด็กหรือ”

ปัทมาถูกใครบางคนอุ้มขึ้นมาจากน้ำได้อย่างหวุดหวิด สายตาของเธอพราวเลือนภายใต้แสงดาวที่พร่างพราย ก่อนจะหลับไปอย่างเหนื่อยล้า ปัทมาเห็นใบหน้าหวานน่ารักล้อมกรอบด้วยเส้นผมยาวสลวยของผู้มีพระคุณที่อุ้มเธอไว้ในอ้อมแขน

‘อบอุ่นจัง’

หนึ่ง สายน้ำไม่หวนคืน

ปีหมาลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก่อนจะขยับนิ้ว

สาวน้อยวัยสิบหกปีจากประเทศไทยในยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดโล่งใจ
ที่ขยับนิ้วได้

เธอยังไม่ตายเป็นครั้งที่สอง แถมยังอยู่ในร่างเด็กทารกแรกเกิดร่างอ้วน
จ้ำม่ำ นอนดิ้นดุกดิกอยู่บนเตียงนอนในห้อง

ถ้าให้เดา...น่าจะเป็นห้องของคนที่จะช่วยเธอมา

เธอนี้ดวงช่วยจริงๆ ชาติก่อนตายตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่นไม่พอ มาชาตินี้
พ่อแม่ก็ไม่ต้องการ ถึงกับเอามาใส่ตะกร้าปล่อยลอยน้ำตอนกลางคืน ทั้งๆ ที่
ยังเป็นแค่เด็กทารกไม่รู้ประสีประสา นอกจากผ้าห่อตัวก็มีแค่ป้ายหยกลาย
ตัวอักษรอะไรสักอย่างที่ผูกกับด้ายแดงห้อยคอเธอไว้เท่านั้น

นี่แปลว่ายังมีความหวังหาอาหารอยู่หรือ ถึงได้ให้ของติดตัวมาด้วยตั้ง
หนึ่งชิ้น หรือว่าที่จริงแล้วเธออาจจะเป็นลูกมหาเศรษฐีที่ต้องลี้ภัยอย่าง
กะทันหัน!

ใช่แล้ว แม้แต่หน้าของคนในครอบครัวเธอยังจำไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ความ
ทรงจำในภาพก่อนกลับยังมีอยู่เกือบครบถ้วนทีเดียว

“แอ๊ๆๆ”

ปัทมาตั้งใจจะเรียกผู้มีพระคุณหรือใครก็ได้ที่อยู่แถวนี้ แม่อยากจะพูด แต่ก็ไม่ออกมาเป็นคำเลยสักนิด มีแต่เสียงร้องไห้กับเสียงครางของเด็กทารกเท่านั้น เธอไม่อยากจะทักอีก ทั้งยังเสียขวัญที่ต้องเผชิญกับความไม่แน่นอน ความตายมาหยกๆ

‘ได้โปรดเถอะ ใครก็ได้รีบออกมาหน่อย เธอไม่ได้อยู่คนเดียว’

ไม่นานเกินรอปัทมาก็เห็นร่างของใครบางคนปรากฏที่ประตูห้อง เขาสวมชุดสีขาวยาวกรอมเท้า คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีฟ้าอีกชั้น ผิวขาวโอโม่อย่างกับหิมะ ตาเขียว ริมฝีปากจิ้มลิ้ม แฉมโคร่งหน้าก็สวย ผมถูกรวบสูงเป็นมวย อยู่ตรงกลางกระหม่อม ดูรวมๆ แล้วน่ารักจนผู้หญิงอย่างเธออยากจะโผล่ตัว เอาศีรษะไปโขกหัวเตียงให้ตายเสียเดี๋ยวนี้

สวยเกินไปแล้ว...ผู้มีพระคุณของเธอ!

“เช็ดตัวก่อน”

เสียงพึมพำนั้นเร็นหู แต่ว่าไม่ใช่ภาษาที่ปัทมาคุ้นเคยเอาเสียเลย คล้ายจะเป็นภาษาจีน

เดี๋ยวก่อน...เสื้อผ้ากับทรงผมของผู้มีพระคุณอย่างกับหลุดออกมาจากซีรีส์จีนกำลังภายในที่กำลังฮิตในหมู่เพื่อนเธอเวลานี้

‘ผ่านไปเหรือ ไม่น่าจะใช่’ ปัทมายังรู้สึกแฉะซัดถึงความตายที่เธอต้องเผชิญถึงสองครั้ง

‘แล้วตกลงที่นี่คือที่ไหนกันแน่’

ระหว่างที่ทำหน้าวิี๊วขมวดคิดสับสนวนเวียนอยู่ในใจนั้น จู่ๆ ผู้มีพระคุณก็ถอดผ้าที่ห่อตัวเธอออก ด้วยความตกใจที่ถูกผู้ชายจับแก้ผ้ากะทันหัน เธอจึงส่งลูกตื๊บใส่หน้าของชายหนุ่มเต็มแรง

‘เธอเป็นผู้หญิงนะ ยังเป็นสาวบริสุทธิ์อยู่ด้วย จวบแรกก็ยังไม่เคยมี จู่ๆ จะมาแก้ผ้าเธอได้ยังไง’

ปัทมาน้ำตาร่วงเผาะๆ

หมดกัน ร่างกายของเธอคงถูกเขาเห็นหมดแล้วแน่ๆ น้าอ้าย น้าอ้าย
ที่สุด!

ผู้มีพระคุณยกมือขึ้นปิดหน้า มีเพียงเสียงครางเบาๆ

“เด็กผู้หญิงหรือ”

ปัทมาฟังไม่รู้เรื่อง จึงทำได้แค่เบะปากร้องไห้ออกมาในที่สุด

“แง!”

คินสารทจีน

ข้าได้ยินเสียงร้องของเด็กทารกดังมาจากตรงกอบัวริมแม่น้ำ จึงได้ช่วย
เด็กน้อยขึ้นมา ไม่อย่างนั้นเด็กน้อยอาจจะจมน้ำตายไปแล้ว

ข้าตั้งใจจะรับเด็กคนนี้เป็นศิษย์ มันอาจเป็นโชคชะตาที่ทำให้ข้ากับ
เจ้าตัวน้อยได้พบกันในคินสารท ซึ่งในแม่น้ำเต็มไปด้วยโคลนตม

เด็กน้อยผู้น่าสงสารอาจจะเกิดในวันนี้ ซึ่งเป็นวันที่ชาวบ้านต่างเชื่อกัน
ว่าเป็นวันร้าย เด็กที่เกิดวันนี้จะต้องถูกล่าหรือนำไปทิ้งเสีย ครอบครัวยังตั้งใจ
สังหารไม่ลง จึงได้ใส่ตะกร้าแล้วนำมาลอยน้ำ ปล่อยให้ไหลไปตามยถากรรม

ข้าไม่เชื่อเรื่องพวกนั้น เด็กจะดีหรือร้ายอยู่ที่การสั่งสอน ข้าจะเลี้ยงให้
เป็นคนดีให้จงได้

ทว่า...เมื่อข้าแก้ผ้าที่ห่อตัวเด็กออกเพื่อจะเช็ดตัวให้ กลับเห็นในสิ่งที่
ต่างไปจากข้าโดยสิ้นเชิง

ร่างกายของเด็กน้อยไม่เหมือนข้าเลย ข้าจึงได้ข้อสรุปว่าเด็กคนนี้เป็น
สตรี ทั้งๆ ที่ยังรู้สึกเจ็บหลังจากถูกเท้าเหยียบๆ นั้นประทับที่ใบหน้า

ข้าจะรับสตรีเป็นลูกศิษย์แน่หรือ

หลังจากยืหนึ่งเพราะทำอะไรไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง ข้าก็ต้องอุ้มนางขึ้นมา
กอดเพื่อปลอบโยน นางร้องไห้เสียงดัง ทั้งยังดิ้นไปมาจนข้าเห็นป้ายหยกที่
ห้อยอยู่ที่คอของนาง ความงามของมันบ่งบอกว่าฐานะของเด็กน้อยคนนั้นไม่
ต่ำต้อย แต่กระนั้นก็ยังหนีไม่พ้นความเชื่อเรื่องคร่ำครึ จนพ่อแม่ยอมตัดใจ

ทอดทิ้งลูกน้อยได้ลงคอ

ข้าคิดอะไรไม่ออก แถมยังเลี้ยงเด็กไม่เป็นด้วย

ข้าคงต้องยอมบวชหน้าอุ้มนางไปหาศิษย์พี่รองเสียแล้ว นางเป็นสตรี
ยอมต้องเลี้ยงเด็กผู้หญิงได้แน่นอน แม้จะไม่อยากขอความช่วยเหลือจากนาง
นัก แต่ข้าก็ไม่อาจปล่อยให้เด็กนอนร้องไห้โยเยเช่นนี้ได้

เรื่องนี้ไม่ควรชักช้า ข้าจึงรีบอุ้มเด็กออกมาจากบ้านแล้วเหาะพาไปยัง
เขาเป๋ยเป๋ยน นิवासสถานซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองทันที

บัทมาร้องแอ้ว อย่างตลกตกใจระคนตื่นเต้น

นี่เธออยู่บนฟ้า! ไม่ได้นั่งเครื่องบินหรืออะไรทั้งนั้น แต่ผู้มีพระคุณ
อุ้มเธอแล้วพาเหาะมาต่างหาก

เขาเหาะได้!

หรือว่าเทพใหม่ของเธอจะไม่ใช้โลกอนาคต และไม่ใช้โลกอดีตด้วย แต่
เป็นโลกแฟนตาซี แถมยังเป็นแฟนตาซีจีนโบราณเสียอีก คงจะมีการฟันดาบ
โฉบเฉี่ยว ยิ่งแสงเพี้ยวฟ้าให้เห็นแน่ๆ

ช่วยหรือโชคดียังไงล่ะเนี่ย

บัทมาหน้าซีด นี่มันเกินกว่าระดับที่เธอจะรับมือไหว ยิ่งมาอยู่ในร่าง
เด็กทารกอย่างนี้ เธอจะเอาตัวรอดในโลกที่โหดร้ายนี้ได้ยังไงกัน

ที่สำคัญ...เขากำลังจะพาเธอไปไหน

ทิ้งหรือฆ่าหมกป่า?

อย่างไรหนเธอก็ไม่เอาทั้งนั้น ไม่เอาเด็ดขาด!

ผู้มีพระคุณที่ทำการว่าจะกลายเป็นผู้ชายจอมหีน และอาจพ่วงตำแหน่ง
ฆาตรกรโรครจิตด้วยเหลือบตามองเธอ

เขาหยุดชะงักกลางอากาศพลางเอ่ยเสียงอ่อนโยน แต่บัทมาฟังไม่รู้เรื่อง
“ไม่ต้องกลัว เจ้าจะปลอดภัย”

เธอไม่เข้าใจแถมยังอยู่ที่สูงขนาดนี้ จะปลอดภัยหรือมีความนัย

แอบแฝง บัหมาก็ไม่ขอรับรู้อะไรทั้งนั้น สิ่งที่เขาทำได้ในตอนนี้มีเพียง...

“ช่วยด้วย!”

แต่กลับเป็นแค่เสียงเด็กร้องกระจองอแงเท่านั้น แล้วอย่างนี้ถ้าเกิดอันตราย เธอจะไปขอความช่วยเหลือจากใครได้เล่า บัดโธ!

เขาเป่ยเปียนคือเทือกเขาสูงทางทิศเหนือของแคว้นเฉียน เป็นนิवासถานของเสวียนอุ¹ คิษย์พีใหญ่ของข้า

บ้านของคิษย์พีใหญ่เป็นเขาวงกตโดยแท้ มีห้องหับนับร้อยห้อง ลึกลับซับซ้อนและซ่อนตัวอยู่ในป่าเหมย หากไม่คุ้นเคยแล้วหลงเข้าไปละก็ คงได้ตายไว้ที่ฝังอยู่ในนั้น

ข้าพุดคุยกับเขาบ้างเล็กน้อย เหมือนไม่ได้ใกล้ชิดกันมากนัก แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาที่จะขอความช่วยเหลือ เพราะพีใหญ่อยากจะสนิทสนมกับข้าจนนำร่ำคาญมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คาดว่าเขาคงไม่ปฏิเสธในสิ่งที่ข้าขอร้องแน่นอน และข้าเองก็มาหาคิษย์พีรอง ไม่ได้มาหาเขาลักหน้อย

คิษย์พีใหญ่กับคิษย์พีรองแต่งงานกัน ก่อนที่ข้าจะฝากตัวเป็นคิษย์ของอาจารย์เสียอีก

นางย้ายจากเขาหนานเปียนบ้านของนาง ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของแคว้นแล้วมาอาศัยร่วมกับคิษย์พีใหญ่ในฐานะสามีภรรยา หลังจากกราบไหว้ฟ้าดินในพิธีแต่งงานราวสองร้อยปีก่อน คิษย์พีรองจะกลับบ้านของนางบ้างเฉพาะตอนที่ทะเลาะกับสามีเท่านั้น แต่ก็น้อยครั้งมาก ส่วนใหญ่นางจะแวะไปปรับทุกข์กับข้าเสียมากกว่า ซึ่งข้าจะใช้ข้ออ้างนี้เพื่อขอความช่วยเหลือเรื่องเด็กคนนี้

เด็กน้อยร้องไห้จนเจ็บคอก่อนจะหลับไป ข้าไม่เข้าใจว่านางร้องไห้เพราะอะไรกันแน่ หรือว่าหน้าตาของข้าน่ากลัวเกินไป?

¹ เต๋าตำ เทพจตุโลกบาลแห่งทิศเหนือ

เพียงข้าทะเลงมาตรงหน้าประตูบ้านซึ่งแวดล้อมไปด้วยต้นเหมย ยังไม่ทันจะเคาะประตู ก็เหมือนว่าเจ้าของบ้านจะรู้ตัวแล้วว่ามิแขกมาเยือน เมื่อศิษย์พี่รองเปิดประตูบ้านออกมารับข้าด้วยตนเอง

“น้องเล็ก ดีใจจริงๆ ที่เจ้ามาหาพี่รองถึงที่บ้าน เห็นทีหิมะคงตกผิดฤดูแน่นอน”

“ข้ามีเรื่องจะขอความช่วยเหลือจากท่าน เด็กคนนี่...”

“เอ๊ะ?”

ชั่วครู่หนึ่งก็เหลือบมองเด็กน้อยที่ข้ากำลังอุ้ม นัยน์ตาโตสวดยังกว้างนั้นเบิกกว้าง

“น้องเล็ก ไม่เจอกันไม่กี่เดือน นี่เจ้า...เจ้าไปแอบมีลูกตั้งแต่เมื่อใดกัน! แล้วใครเป็นแม่เด็กคนนี้?! นางฟ้านางสวรรค์คนไหน ก็ไม่เห็นเจ้าจะชายตาแลใครสักคน โอ๊ย! ศิษย์พี่จะเป็นลม ไม่นะ น้องเล็กของพวกเรามีลูกแล้ว ศิษย์พี่ของเจ้าแต่งงานมาเป็นร้อยๆ ปีแล้ว จนป่านนี้ยังไม่มีวีแวว ต้องโทษตาเฒ่าเสวียนอยู่คนเดียวเลย เมื่อใดศิษย์พี่จะมีลูกเหมือนเจ้าบ้าง ช่วยบอกศิษย์พี่ที่น้องเล็ก”

หากไม่รีบอธิบาย พี่รองคงพร่ำบ่นเรื่องสามีไร้ความสามารถต่อไปอีกนานแน่นอน

“นางหาใช้บุตรของข้าไม่ เป็นข้าที่พบนางถูกทิ้งอยู่ในแม่น้ำ”

พี่รองฟังแล้วก็ถอนหายใจ ก่อนจะรีบกุลิกจอร์บเด็กไปอุ้มเสียเอง

“ข้าเข้าใจผิดไปเองหรือนี่ น่าสงสารเสียจริง คงเพราะวันนี้เป็นวันสารทกรรม จึงรีบเข้าบ้านเถิด อยู่ข้างนอกนานๆ ประเดี๋ยวเด็กจะไม่สบาย”

ข้าก็คิดอย่างนั้น แต่เพราะนางมัวแต่พูดพรรณนาเรื่องเดิมๆ ถึงไม่ได้ไปไหนเสียทีอย่างไรเล่า!

“นี่เจ้ามีลูกแล้วหรือน้องเล็ก?!”

ศิษย์พี่ใหญ่ไม่พูดพลาမ်ให้เสียเวลา เขาเอื้อมมือผ่านหน้าข้าตั้งใจจะคว้า

เด็กไปอุ้ม มีหรือที่ศิษย์พี่รองจะยินยอม

“อย่าเอามือเจ้ามาแตะต้องเด็กนะตาเฒ่า! มือนะล้างแล้วหรือยัง เจ้า
รู้ไหม เพราะเจ้าไม่เพียรพยายาม เราถึงไม่มีเด็กเล็กๆ มาวิ่งเล่นรอบเขาเสียที”

ข้าว่านี่มันคนละเรื่องกันเลยนะ

ฝ่ายสามีที่มักจะหาเรื่องชวนทะเลาะกับภรรยาเป็นประจำค่อยๆ ลดมือ
ลง แล้วหันมาถามข้าแทน โชคดียิ่งแล้วที่พวกเขาไม่เปิดศึกกันในตอนนี้ เพราะ
ข้าอาจจะต้องพาเด็กน้อยไปหาอาจารย์แทน ซึ่งข้าเองก็ยังไม่มั่นใจว่าอายุปุนนั้น
แล้ว แกมยังไม่ได้แต่งงาน เทพเซียนมังกรฟ้าจะช่วยดูเด็กอ่อนหรือจะสร้าง
ปัญหาเพิ่มให้อีกกันแน่ ยิ่งชอบแก่งเป็นที่สุดอยู่ด้วย ส่วนศิษย์พี่สามก็ไม่ถูก
ชะตากันเท่าไร ถึงจะไม่ได้เกลียดกัน แต่ก็ไม่ค่อยกันมานานแล้ว สาเหตุนั้น
ไม่อาจพูดสั้นๆ ได้ เพราะเล่าสามวันก็คงไม่จบ

“แล้วแม่เด็กเล่า?”

“นางไม่ใช่ลูกของข้า ข้ายังไม่คิดแต่งภรรยา” ข้าถอนหายใจ และตอนนี้
ก็รู้สึกเหนื่อยหน่ายกับพวกเขาเหลือเกิน แต่ข้ายังไปหาที่พึ่งอื่นไม่ได้เท่านี้

ทั้งอาจารย์และศิษย์พี่สามต่างก็ไม่ใช้ตัวเลือกที่ข้าควรเลือกทั้งคู่!

“ตาเฒ่า เจ้าก็ถามมากเรื่อง พอเด็กตื่นก็จะหิว เจ้ารีบไปรีดนมแพะที่
เราเลี้ยงใส่ถ้วยเล็กๆ เอามาให้ข้าตอนนี้เลย อย่ามัวชักช้า ข้าจะป้อนนมให้เด็ก”

“ได้ทีก็ใช้งานข้าเชียวนะ ถ้าข้าเป็นตาเฒ่า เจ้าก็เป็นยายเฒ่าเหมือนกัน
ยายเฒ่าๆ”

“เสวียนอยู่!”

“มีอะไรหรือจูละ?”

ก่อนที่ศึกสามภรรยาจะปะทุ เด็กน้อยก็ส่งเสียงร้องออกมาดังระดัง
ช่วยชีวิต ไม่เช่นนั้นนางอาจถูกลูกหลงจนข้าช่วยไม่ทันก็เป็นได้

“ตกลงสงบศึกชั่วคราว ข้าไปก็ได้”

² หงส์แดง ลัทธิเทพประจำทิศใต้

แล้วศิษย์พี่ใหญ่ก็เดินออกไปจากห้องทันที เขาอารมณ์ร้อนก็จริง แต่
ยังรู้จักผ่อนปรนอยู่บ้าง ผิดกับศิษย์พี่รองที่แสนจะเอาแต่ใจและไม่ค่อยยอม
ลงให้ใครนัก แต่นางก็มีส่วนดีที่รักเด็กและเป็นผู้หญิงเหมือนเด็กคนนี้

“ฮิ! ข้าชนะอีกแล้ว”

พี่รองตะโกนไล่หลังสามี แล้วหันมายิ้มให้ข้าด้วยความภูมิใจในชัยชนะ
ครั้งนี้เสียเหลือเกิน เอาเถิด ข้าจะไม่เถียง ปล่อยให้นางดีใจไปก็แล้วกัน ในเมื่อ
สามีของนางยังไม่พูดอะไรสักคำ

เด็กน้อยที่ข้าช่วยชีวิตเริ่มขยับตัวยกมือไปมาในอ้อมแขนของศิษย์พี่รอง
ที่ค่อยๆ วางร่างของเด็กน้อยลงบนตั่ง แล้วใช้ปลายนิ้วชี้แตะจมูกเด็กน้อยเล่น
จากนั้นก็หันมาถามข้าซึ่งยืนมองอยู่ใกล้ๆ

“น้องเล็ก เด็กผู้ชายหรือผู้หญิง?”

“ผู้หญิง”

“เจ้าตั้งชื่อให้นางหรือยัง?”

“เป็นข้าหรือ”

“แน่นอน เจ้าพบนางเป็นคนแรกนี่นา”

ข้านึกคิดถึงชื่อที่ควรจะต้องตั้งให้เด็กผู้หญิงมากมาย และนึกถึงชื่อชื่อหนึ่ง
ซึ่งเคยมีความหมายสำหรับข้ามาก่อน ข้าหลุบตามองเด็กไว้เพียงสาคอนี้พลาง
เอ่ยเบาๆ

“จิวิชิน³”

“เพราะยิ่งนัก” ศิษย์พี่รองชมข้าแล้วหันไปยิ้มให้เด็กน้อยอีกครั้ง “จิวิชิน
เจ้ามีชื่อแล้วนะหนูน้อย”

“นี่มันที่ไหนอีกล่ะเนี่ย”

บทมาเหลือบซ้ายแลขวามองล่อกล่อกด้วยความวิตกกังวล ข้างหน้า
คือผู้หญิงสาวสวยหน้าหวาน ท่าทางใจดีคนหนึ่ง นางแต่งชุดสีแดงประหนึ่ง

³ แปลว่า โชคชะตาและหัวใจ

พวกจอมยุทธ์จินโบราณ ทั้งยังเหมือนผู้ชายหน้าสวยที่ช่วยเธอขึ้นมาจากน้ำ
ก่อนหน้านี้

สรุปว่าวิญญาณของเธอมาเกิดในยุคจินโบราณหรือไม่ก็ข้ามมิติมา
แน่นอน ‘แล้วจะทำยังไงต่อไปดีละเนี่ย ทำตัวเนียนๆ เป็นเด็กแบบเขาไปอย่าง
นี้ ก็น่าจะอยู่สบายให้พวกเขาเมตตาสงสาร พอโตกว่านี้ก็คงเข้าใจสิ่งที่พวกเขา
พูดเอง ไม่มองเป็นไก่ตาแตกอย่างในตอนนี้อย่างไร’

นั่นสินะ ถ้าไม่ยอมไหลไปตามกระแสน้ำ ก็มีแต่จะจมหายไปกับความ
เหียวรกรากของสายน้ำเท่านั้นเอง

บัทมาไม่รู้ว่าจะไว้วางใจพวกเขาได้แค่ไหน แต่ตอนนี้เธอยังมีชีวิตอยู่ ไม่มี
อะไรสักหรอก ก็นับว่าพอจะเชื่อใจได้แล้วมั้ง

“มาแล้ว”

เสียงใครอีกคนดังขึ้นที่หน้าประตูห้อง บัทมาเอียงคอมองก็เห็นว่าคนที่
เพิ่งเดินเข้ามาในห้องเป็นผู้ชายหน้าหล่ออีกคน

‘โลกนี้มีแต่คนหน้าตาดีหรือยังไงกันนะ’ แล้วผู้หญิงหน้าตาธรรมดาอ่อน
ไปทางซ้ายเธอก็จะถือว่าเป็นตัวอะไรละ เมื่อต้องอยู่ท่ามกลางผู้คนทั้งาม
เหมือนภาพวาดอย่างนี้

เขาสวมชุดสีดำ อายุไม่น่าจะเกินสามสิบปี มีลักษณะเด่นคือ ตาคม
รูปร่างสูง ก้าวเท้าอย่างมั่นใจ ดูสง่างามน่าเกรงขาม อย่างที่เรียกได้ว่ามาดแมน
แฮนด์ซั่มนั่นละ ผิดกับผู้มีพระคุณของเธอที่เป็นผู้ชายหน้าหวาน ตัวเล็ก
บอบบาง น่ารักน่าทะนุถนอม ส่วนผู้หญิงสาวสวยที่กำลังตะปลายจุมกเธอ
เล่นก็ดูสวยมืออระ ประมาณว่าแม่จะอยู่ในฝูงชนและแต่งตัวธรรมดาๆ ก็ยัง
โดดเด่นสะดุดตาผู้คนอยู่ดี ก็เพราะนางมีมาดนางพญาขนาดนี้นั่น

ชายหนุ่มชุดดำซึ่งประคองถ้วยไว้ในมือค่อยๆ เดินเข้ามาในห้องอย่าง
ใจเย็น เหมือนกลัวว่าจะทำถ้วยตก บัทมาเห็นอย่างนั้นก็ยิ่งอยากรู้ว่าในถ้วย
นั้นมีอะไร ไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยเมื่อผู้หญิงสาวสวยในชุดแดงรับถ้วยใบนั้น
มาถือไว้ ก่อนจะจุ่มนิ้วลงในถ้วย แล้วเอาปลายนิ้วชี้มาจ่อที่ปากเธอ

‘กลืนนม?’

ปัทมามองหน้าหญิงสาวในชุดแดงแล้วกะพริบตาสองสามครั้ง

‘จะให้ดื่มนมเธอ แต่เธออายุสิบหกแล้วนะ เธออยากกินเบอร์เกอร์หรือพิซซ่ามากกว่า’ แต่พอเห็นสายตาลุ่นๆของทุกคนที่อยู่ในห้องซึ่งสร้างความกดดันอย่างมาก ทำให้ปัทมาต้องจำใจดูดนมจากปลายนิ้วของหญิงสาวที่สวมชุดแดง

‘อีกไม่นานเธอก็ต้องหิว เมื่ออยู่ในร่างเด็กแรกเกิด อาหารที่จะกินได้ก็มีแค่นมเท่านั้นละ อย่าเรื่องมากนักเลยปัทมา!’

ปัทมาแทบอยากจะคว้านนมในถ้วยมากรอกปากให้หมดรวดเดียวด้วยซ้ำเพราะไม่ทันใจ ก่อนจะรู้สึกอึดอัดเมื่อนมในถ้วยหมดลง ทั้งๆ ที่ปกตินมแค่นี้ไม่พอรองท้องเธอหรอก เธอกินจะตาย กินเบอร์เกอร์ครึ่งละสองชิ้นแบบสบายๆ

‘ช่วยไม่ได้...ก็ตอนนี้เธอยังเล็กอยู่นี่นา’

“เลี้ยงง่ายจริงๆ น่าเอ็นดู” ผู้ชายสวมชุดดำพูด

สักครูหญิงสาวชุดแดงก็กวักมือเรียกผู้ชายคนนั้นให้เดินมาหา

“นางชื่อจิรัช น้องเล็กเพิ่งตั้งให้เมื่อครู เจ้าลองเรียกชื่อนางสิตาเฒ่า”

“เป็นชื่อที่เพราะนัก ตกลงน้องเล็กจะเลี้ยงนางเป็นลูกบุญธรรมหรืออย่างไร”

“ข้าจะรับนางเป็นศิษย์”

“อายุเจ้ายังน้อยนัก ไม่ทันไรก็คิดจะรับศิษย์แล้วหรือ”

“หากนางมีวสณาก็ควรค่าแก่การสั่งสอนนาง”

ปัทมาได้ยินเสียงพวกเขาพูดคุยโต้ตอบกัน โดยมีมือห่มนมของหญิงสาวชุดแดงที่ยังประคองใบหน้าเธออยู่ตลอด จึงรู้สึกได้ถึงสายตาของพวกเขาที่มองมาอย่างเอือมอาทร เธอรู้สึกทั้งตื่นตันและเสียใจที่เคยคิดว่าพวกเขาอาจเป็นคนไม่ดี แต่แล้วชายชุดดำก็เอื้อมมือมาคว้าตัวเธอจากมือหญิงสาวในชุดแดงไปอ้อม

ถึงจะมองว่าเป็นคนดี แต่จริงๆ จะมาแตะเนื้อต้องตัวกันง่ายๆ อย่างนี้

เธอก็ไม่ไว้หน้าหรอกนะ

พลั๊ก!

“โอ้ย! น้องเล็ก คิษย์เจ้าถิ่นหน้าข้า”

ผู้มีพระคุณของปัทมาโคลงคิระชะ พลงเอยด้วยสีหน้านิ่งเฉย

“นางก็ถึบข้าเช่นกัน อาจเป็นวิธีการแสดงความรักของเด็กกระมัง”

“เช่นนั้นเองหรือ ถึบเยอะๆ เลยข้าชอบ”

ปัทมาอยากจะร้องไห้ แต่ดูจากหน้าตาของชายชุดดำที่ยังยิ้มแป้นเล่น อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว แถมยังยื่นหน้าเข้ามาใกล้อย่างไม่เกรงกลัวว่าจะถูก ประทุษร้ายอีกครั้ง เลยทำให้เธอสรุปได้ว่า...

“หน้าด้านหน้าหนาเหลือเกิน ได้... อยากได้แบบเอสเอ็มนักเธอก็จะ จัดให้”

พลั๊ก! พลั๊ก!

“ดูสิจุเชว เด็กเตะข้าใหญ่เลย จิวชินต้องรักอาจารย์ลุงอย่างข้ามก แนนอน”

ข้าถูกอาจารย์ลุงและอาจารย์ป้าของจิวชินไล่กลับบ้าน คิษย์พี่ทั้งสอง
ของข้าอาสารับเลี้ยงนางให้ก่อนหนึ่งคืนเพราะความเห่ออยากเลี้ยงเด็ก

แม้คิษย์พี่ใหญ่จะชอบคิดเองเออเอง แต่ก็มีความเป็นพ่อบ้านพ่อเรือน ส่วนคิษย์พี่รองถึงจะใจร้อน หยาบกระด้าง และไม่สมเป็นอิสตรี แต่ก็อยากเลี้ยงเด็กมานานนักหนาแล้ว พวกเขาสองสามีภรรยาเฝ้าต้องเฝ้าดูจิวชินอย่างแนนอน ข้าจึงโล่งใจและสามารถหลับได้โดยไร้ความวิตกกังวล ทั้งยังตั้งใจว่าในวันรุ่งขึ้นจะแวะไปเยี่ยมว่าที่คิษย์รักสักหน่อย หากนางชอบบ้านของคิษย์พี่ใหญ่ ข้าก็อาจจะให้นางพักอยู่ที่นั่นหลายวันแล้วค่อยรับกลับมาดูแลเอง

ข้ารู้ตัวว่าข้าเลี้ยงเด็กไม่เป็น! แต่จะทิ้งให้จิวชินเป็นภาระของคิษย์พี่ทั้งสองนานๆ ข้าก็เกรงใจพวกเขามาก บางทีพวกตำราเลี้ยงเด็กอาจพอช่วยได้ วันรุ่งขึ้นข้าจะไปขอยืมตำราจากพวกเขาก็แล้วกัน

“หาวว”

วันนี้ช่างเกิดเรื่องขึ้นมากมายจริงๆ ทว่าตอนนั้นช่างวังแล้ว

ผู้มีพระคุณของปัทมาออกไปจากห้องนานแล้วและยังไม่กลับมาเลย

ดูจากท่าทางของเธอและการที่เธอต้องมาติดแหง็กอยู่ที่นี่ ก็ทำให้เธอเชื่อว่าเธออาจจะไม่กลับมาอีกแล้วก็ได้ แม้ว่าสายตาของชายหนุ่มรูปงามจนเธอแทบจะกระอักเลือดตายนั้นจะมองเธอด้วยสายตาอบอุ่นและอ่อนโยนก็ตาม

ปัทมาไม่อาจวางใจได้เลยว่าจะถูกทิ้งอีกหรือไม่ ตราบใดที่ยังหลุดจากกับใครไม่ได้แบบนี้ เธออยากจะโตเร็วๆ เสียวันนี้หรือพรุ่งนี้เลย ทำไมเวลาถึงได้ผ่านไปช้าจริงๆ เลยนะ

“แอ้!”

เด็กสาวในร่างเด็กแบเบาะร้องอย่างขจัดใจ เรียกความสนใจจากหญิงชุดแดงให้รีบเข้ามาอุ้มเธอ

“โอ๊ย จิรชินของอาจารย์ป้าคงวังแล้วสินะ ไปนอนกับอาจารย์ป้านะ”

“แล้วข้าเล่าจูเซว?”

“เจ้าก็นอนคนเดียวไปเถิด เติงมันเล็ก ประเดี้ยวเจ้าหลับลึกแล้วหันมาทับนางจะว่อย่างไร เรายังไม่มีเตียงนอนให้นางหรอกนะ”

“จะยากแคไหนกันเชียว ข้าจัดการเอง”

“ฝากด้วยนะสามีของข้า”

ปัทมาเห็นหญิงสาวชุดแดงหัวเราะ หลังจากนั้นเธอก็ไม่เห็นผู้ชายชุดดำอีก เพราะหญิงชุดแดงอุ้มเธอออกมาจากห้อง ก่อนจะพาเดินเลี้ยวไปตามทางเดินแล้วเข้าไปอีกห้องหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องนอนที่สวยงามและกว้างขวางมาก ผิดกับบ้านของผู้มีพระคุณลิปัลลเลย ที่นั่นดูคับแคบและไม่มีเฟอร์นิเจอร์หรูหราอย่างนี้หรอก

เด็กสาวอยากจะทำทุกตัวๆ แต่พอได้นอนบนเตียงและยังมีหญิงสาวสวมชุดสีแดงมานอนกล่อมอยู่ข้างๆ เติงนอนนี้ก็มันกว่าที่คิด พี่สาวคนงาม

ทั้งสวยและตัวก็หอม เธอหาเวียงครั้งเดียว จากนั้นไม่นานก็กลับไปโดยไม่
รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ

**“ชุดนี้สวยหรือไม่ ข้าพชนบมใหม่ไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่มีทางระคาย
เคืองผิวเด็กแน่นอน”**

“เสวียนอยู่ ทำไมเจ้าตัดชุดสีดำเล่า ต้องสีแดงสิ เด็กๆ ต้องสวมสีแดง
ถึงจะน่ารัก”

“ก็ข้าเป็นคนตัดให้ ข้าคือเทพเตาดำ นางต้องสวมชุดสีดำเหมือนข้า”

เสียงถกเถียงกันกระตุนให้ปัทมาลืมหืมตาตื่น เธอคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อวาน
อาจจะเพียงความฝันตื่นหนึ่งเท่านั้น แต่แล้วเธอก็ต้องผิดหวัง

ห้องที่แสนสวยงามห้องเดิมและเสียงคุ่นหูของพี่ชายสุดหล่อกับพี่สาว
คนสวยก็อาจจะยังดังต่อไป ถ้าปัทมาไม่ส่งเสียงร้องให้สองสามภรรยาได้ยิน

พวกเขาต้องเป็นคู่รักที่แต่งงานกันแล้วแน่นอน ผู้ชายกับผู้หญิงที่ไม่ได้
เป็นอะไรกันจะอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันสองคนได้อย่างไร

‘เอ๊ะ? หรือว่าจะเป็นที่น้องกันหว่า ช่างมันเถอะ เดี่ยวพอโตขึ้นกว่านี้
เธอก็รู้เองนั่นละ ตอนนี้นั่นใจแต่สิ่งใกล้ตัวก่อนดีกว่า ว่าแต่เธอเริ่มหิวแล้วละ’

“ตาเฒ่า เพราะเจ้าเสียงดัง จิวชินตื่นเลยเห็นไหม เจ้าไปรีดนมแพะมา
ส่วนข้าจะพานางไปอาบน้ำ แล้วค่อยมาสวมชุดชู้เหเร่ไปพลางๆ ก่อน”

“ชุดที่ข้าลงมือตัดด้วยตัวเองจะชู้เหเร่ได้เช่นไร ต้องสวยที่สุดสิ”

“จ้าๆๆ ตาเฒ่าชู้ไม้ อย่าลืมหาข้าวเข้าด้วยละ”

**หลังจากอาบน้ำสบายตัวแล้วปัทมาก็ได้สวมชุดใหม่ เป็นชุดคลุมยาว
อย่างสตรีจีนโบราณแต่เป็นสีดำทึบ ไม่เหมาะกับเด็กเอาเสียเลย แต่ก็ทำให้
เธอที่ชุดนี้มาจากฝีมือของพี่ชายสุดหล่อคนเดียวล้วนๆ นอกจากนี้เขายังเป็น
ช่างไม้ฝีมือเลิศที่นั่งทำเตียงนอนให้เธอทั้งคืน และก่อนหน้านี้ก็ยังสวมผ้า
กันเปื้อนทำกับข้าวเองด้วย พี่สาวคนสวยช่างโชคดีเหลือเกินที่มีสามีทำงานบ้าน**

คล่องแคล่ว ขณะที่พี่สาวเองไม่ต้องทำอะไรเลย อาบน้ำให้เธอเสร็จก็นั่งสวยๆ กินข้าว พอเธอได้ลงนอนบนเตียงหลังจากดูตมเสร็จแล้วก็รู้สึกสบาย จนเคลิ้มหลับไปแทบไม่รู้ตัว

ปัทมาตัดสินใจแล้วว่า จะเรียกผู้ชายชุดดำ ว่า ‘พี่ชายสุดหล่อ’ และเรียกผู้หญิงชุดแดงว่า ‘พี่สาวสุดสวย’ ส่วนผู้มีพระคุณ เธอจะเรียกว่า ‘พี่ชายคนงาม’ ก็แล้วกัน

“จู่เซว มาเก็บโต๊ะ ล้างจานด้วย”

“ข้าเลี้ยงเด็กเหนื่อยแล้ว เจ้าทำสิ”

“ข้าเองก็เย็บชุด ทำเตียง แล้วยังทำอาหารอีก ข้าก็เหนื่อยเหมือนกันนะ!”

“ตาเฒ่า นี่เจ้ากล้าขึ้นเสียงกับข้าหรือ?!”

เสียงพูดคุ้ยของทั้งสองคนเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ จนปัทมาตื่นขึ้นมาได้ยิน เธออยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น โชคดีที่นอนคว่ำอยู่จึงง่ายที่จะพยายามเอื้อมมือ สันป้อมไปเกาะขอบเตียง แล้วยึดตัวให้สูงขึ้นเพื่อมองพวกเขา

“แน่นอน ใครว่าข้าไม่กล้ากันล่ะ”

“เรามาตัดสินกันดีกว่า ถ้าใครแพ้ต้องล้างจาน” ฝ่ายหญิงตั้งเงื่อนไข เมื่อการเถียงกันเริ่มยืดเยื้อ

“ล้างจานและซักผ้าเจ็ดวันติดกัน!” ฝ่ายชายสรุป

หลังจากนั้นปัทมาก็เห็นพี่ชายสุดหล่อกับพี่สาวสุดสวยทำปากขมุขมิบ ในมือของพวกเขามีอาวุธปรากฏขึ้นมา ฝ่ายหญิงถือกระบี่เล่มหนึ่ง ส่วนฝ่ายชายตัวทวนที่มีรูปรางแปลกตา ตรงหัวทวนมีคมสองด้านเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว ทั้งยังมีปลายแหลมคมอีกต่างหาก

พี่ชายสุดหล่อกับพี่สาวสุดสวยยืนจ้องหน้ากันครู่หนึ่ง แล้วฝ่ายชายก็ตัวทวนอีกครั้ง ก่อนจะกระโจนเข้าหาฝ่ายหญิงที่ชักกระบี่ออกมาจากฝัก

เมื่อกระบี่ถูกดึงออกจากฝักกลับมีถึงสองเล่ม เลยต้องเรียกว่ากระบี่คู่ มันเป็นอาวุธที่บอบบางมากจนไม่คิดว่าจะต้านรับอาวุธหนักๆ อย่างทวนเล่ม

นั้นได้ แต่กระบี่คู่กลับทำได้จริงๆ

เสียงอาวุธกระทบกันดังเคาะ ฟักกระบี่ถูกเขี่ยมาเฉียดเตียงที่บัทมานอนไปนิดเดียว

‘เอ๊ะ! อย่าบอกนะว่าจะสู้กันในห้องนี้ เธอก็อยู่ตรงนี้นะ!’

การต่อสู้นั้นรวดเร็วมากจนบัทมามองตามไม่ทัน เธอเห็นแค่เงาสีดำกับสีขาวขยับไปมาอยู่รอบๆ ห้องเท่านั้น และบางครั้งพวกเขาก็ขยับเข้ามาใกล้เธอมากเสียจนเสียว่าอาวุธแหลมคมพวกนั้นจะมาถูกร่างเด็กเบาะเบาอย่างเธอเข้า

บัทมาเคยตายมาแล้วครั้งหนึ่ง และเกือบจมน้ำตายสุดๆ ร้อนๆ เมื่อวานนี้ มาวันนี้ก็จะตายอีกแล้วหรือ

‘ไม่เอาแล้ว เธอไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว!’

“แงๆ!”

“จิวซิน”

เสียงนุ่มนวลจากบุคคลที่สามซึ่งเพิ่งถลาเข้ามาอ้อมเธอไว้เหมือนระฆังช่วยชีวิต เขาคือพี่ชายคนงามของเธอนั่นเอง

บัทมากอดคอเขาพร้อมกับร้องกระจองอแงอย่างน่าสงสาร ทำให้การต่อสู้ของสองสามีภรรยาหยุดลงอย่างกะทันหัน แต่เธอไม่สนใจพวกเขาอีกแล้ว

เธอตั้งมั่นในใจแล้วว่าจะไม่ยอมอยู่ที่นี่อีก เธอจะไปอยู่กับพี่ชายคนงาม

ชีวิตคนเราก็มืดมนเหมือนสายน้ำที่ไม่มีวันไหลวนคืนได้อีก ในเมื่อมาอยู่ที่นี่ในร่างใหม่แล้ว เธอจะพยายามเรียนรู้ที่จะเติบโตขึ้นที่บ้านหลังใหม่นี้ต่อไป

สอง

วิ่งได้โดยไม่ต้องมีขา

ปกติข้าไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับใครมากนัก ที่ไปหาศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองก็เพราะจนปัญญาเรื่องเลี้ยงดูเด็ก และยังวางใจฝากจิ๋วชินไว้กับพวกเขาหนึ่งคืน เพราะเห็นว่าพวกเขาตื่นเต้นและอยากช่วยเลี้ยงดูเด็กเหลือเกิน

ข้าไม่คิดเลยว่าพวกเขาสามีมักรยาจะต่อสู้กันทั้งที่จิ๋วชินยังนอนอยู่ตรงนั้น ไม่คิดบ้างหรือไรว่าหากพลาดพลั้งขึ้นมา เด็กน้อยจะเป็นอันตรายหรือไม่

ข้าโกรธมากจึงอุ้มจิ๋วชินจากมาโดยไม่พูดอะไรอีก

สิ่งที่ข้ารับมามีเพียงชุดที่เด็กน้อยสวมอยู่ แต่เตียงนอนหรือสิ่งของอื่นใดข้าไม่ขอรับจากพวกเขาอีก!

ไม่ต้องฟังศิษย์พี่ทั้งสอง ข้าก็เลี้ยงนางเองได้ ถ้ามีตำราอยู่ข้างกาย ข้าก็ไม่ต้องกังวลอะไรแล้ว!

ปัทมบอกไม่ถูกว่าดีใจแค่ไหนที่พี่ชายคนงามมารับเธอกลับ เธอรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่กับเขาที่เป็นคนเจียมๆ มากกว่าอยู่กับสองสามีมักรยาหมางายที่เอะอะก็เอาแต่สู้กัน หากเธอถูกลูกหลงเข้าจะอย่างไร

ตายไว้มันเท่าไรเพราะเธอก็เพิ่งจะผ่านมันมาหยกๆ ทว่ากลัวจะพิการ

นี่ลี

หลังจากพี่ชายคนงามอุ้มเธอเหาะออกมาจากบ้านของพี่ชายสุดหล่อกับพี่สาวสุดสวยแล้ว เขาก็พาเธอมาที่ตลาด

ปัทมาเห็นตลาดโบราณใจกลางเมือง ที่เต็มไปด้วยผู้คนซึ่งแต่งกายอย่างคนจีนโบราณ น่าตื่นตาตื่นใจเหมือนได้มาท่องเที่ยวเมืองจีน

เธอสนใจของกินทุกอย่างที่วางขายอยู่ริมถนนสองข้างทาง เสียขายที่มากอยู่ในร่างเด็กเล็กจึงกินของพวกนั้นไม่ได้

‘รอให้เธอโตก่อนเถอะ จะพาดีให้เรียบเลย’

“แอ๊ๆๆ”

‘ถังหูลู่เอ๋ย ขมน้ำตาลปั้นเอ๋ย น่ากินทั้งนั้นเลย’

มือที่โผล่พ้นไหล่ของคนอุ้มกวัดแกว่งไปมา ด้วยเจ้าตัวร่ำร้องจะหาของอร่อยๆ กิน ปัทมาอดสงสัยตัวเองไม่ได้ เมื่อเห็นอาหารละลานตาอย่างนี้ ท้องก็เริ่มร้องขึ้นมาเสียแล้ว

“จิวชิน เจ้ายังกินขนมพวกนั้นไม่ได้นะ รอให้โตกว่านี้ ซื้อมะขี้ผึ้งถักหูลู่ให้เจ้ากินเอง รอหน่อยนะ”

น้ำเสียงปลอบโยนนั้นแม้จะฟังไม่ออกว่าพูดอะไรกันแน่ แต่ปัทมาก็สัมผัสได้ถึงความเอื้ออาทรของพี่ชายคนงาม เธอจึงเงยเสียงลง มองภาพขนมหวานท่ามกลางออกไปด้วยแววตาละห้อย

ข้าสามารถหาแม่มาให้จิวชินได้ที่ร้านขายยา โรงเตี้ยมทั่วไป หรือแม้แต่บ้านชาวบ้าน แม้ฤดูกาลนี้ผู้คนจะไม่นิยมมีบุตรกันนักก็ตาม ทว่า...บ้านเมืองสงบสุข ไร้ศึกสงคราม จึงมีเด็กเกิดใหม่อู้อยู่บ้าง

สตรีที่ออกเรือนแล้วหลายนางมีน้ำนมเกินพอจะเลี้ยงบุตรของตน จึงสามารถแบ่งปันน้ำนมให้เด็กที่มารดามีน้ำมน้อยหรือไม่มีแม่อย่างจิวชินได้ โดยแลกกับเงินเล็กน้อย นับว่าเป็นการหารายได้เลี้ยงปากท้องที่ดีทางหนึ่ง

ข้าจ่ายเงินเล็กน้อยเพื่อให้จิวชินได้น้ำนมประทังความหิว แล้วออกมา

ยืนรอด้านนอกห้อง สตรีที่ให้หมอบอกว่าจิวิชนปฏีเสในครั้งแรก แต่ก็ยอม
ในที่สุด คงเพราะนางไม่เคยดูตนมาจากอกของสตรีมาก่อนจึงไม่คุ้นเคยกระมัง

สามีภรรยาคู่นี้ดูธรรมาศัยดีไม่น้อย ข้าจึงนัดแนะกับพวกเขาว่าจะพา
จิวิชนมาหาอีก เมื่อได้ฟังว่าเด็กเล็กนั้นกินเก่งและอาจร้องหามทั้งวัน ข้าจึง
ตกใจกับความรูใหม่ที่ได้รับอย่างมาก แม้ว่าข้าจะมีเวลาทั้งวันเพราะไม่มีอะไร
ทำอยู่แล้วก็ตาม แต่จะให้ลงจากเขามาทุกวันก็เห็นที่จะยุ่งยาก

ข้าคงต้องซื้อแม่แพะสักตัวแล้วจริงๆ จากนั้นก็เป็นเสื้อผ้า เตียงนอน
ของใช้และของเล่นเด็กอีกเล็กน้อย จริงสิ ข้าเกือบลืมไป ข้าต้องหาดำรงคู่มือ
เลี้ยงเด็กสักเล่มด้วย

**อันว่าข่าวลือที่ไม่มีมูลความจริงนั้นมักจะลามไปไกลและวิ่งได้โดย
ไม่ต้องมีขา⁴**

เสวียนอุ้กับจูเซวารู้ว่าศิษย์น้องเล็กของพวกเขาโกรธ จึงตั้งใจจะรอให้
ศิษย์น้องเล็กคลายความโกรธนั้นลงบ้าง สองวันต่อมาจึงพากันเดินทางมาที่
เขาตงเปียน ซึ่งเป็นนิवासสถานของศิษย์น้องเล็ก

“ชิงหลง⁵”

กระท่อมหลังเล็กในป่าไผ่ที่แสนเงียบสงบคือบ้านของชิงหลง ศิษย์คน
เล็กของเทพเซียนมังกรฟ้า เจ้าเด็กนี้เหมือนจะใจดี แต่ที่จริงแล้วเย็นชาอย่าง
ร้ายกาจ

สองสามีภรรยา มาร้องตะโกนจนเจ็บคอ แต่ก็ไม่มีท่าทีว่าศิษย์น้องเล็ก
จะเปิดประตูบ้านต้อนรับพวกเขาเลย

“หรือว่าจะไม่อยู่?”

อย่าบอกนะว่าเป็นไปตามข่าวลือเรื่องที่ว่าชิงหลงตระเวนพาเด็กเล็ก

⁴ สุภาสิตจีน หมายถึง ข่าวแพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว

⁵ มังกรเขียว สัตว์เทพประจำทิศตะวันออก

ไปหาแม่จนมาถึงในเมืองทุกวัน ได้ยินว่าบรรดาเทพเซียนและนางฟ้านางสวรรค์
แต่ละชั้นฟ้าต่างซุบซิบกันว่า...เทพเซียนบูรพามีลูกแล้ว!

ภาพชายหนุ่มหน้าสวยหวานอุ่มเด็กโดยที่ไม่มีผู้ใดทราบว่ามีมารดาคือ
ใคร ทำให้เหล่านางฟ้าวัยสาวต่างเจ็บช้ำน้ำใจไปตามๆ กัน

พวกนางส่วนใหญ่ล้วนชายตามองศิษย์น้องสามและศิษย์น้องเล็กมา
นานแล้ว แต่ก็ไม่มีสตรีนางใดถูกใจน้องๆ ของพวกเขาสักคน ไปหู่ ศิษย์น้อง
สามเป็นคนขี้รำคาญ ใครเข้าใกล้เป็นขับไล่ไปหมด ส่วนศิษย์น้องเล็กก็ชอบทำ
หน้านิ่ง ตีมันไม่รู้เรื่อง ทั้งสองจึงยังโสดมาถึงทุกวันนี้

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่สองคนนี้ยังไม่มีใครก็คือ อาจารย์ของพวกเขา
บอกว่าไปหู่และชิงหลงอายุยังน้อยนัก ท่านยังกล่าวตบตบให้ฟังในงานเลี้ยง
เทพเซียนตั้งแต่หลายสิบปีก่อนว่า ไปหู่และชิงหลงมีด้ายแดงเชื่อมต่อกับเนื้อคู่
อยู่แล้ว ลักวันจะได้พบกันแน่นอน เป็นการปิดทางไม่ให้ใครมาวุ่นวาย ช่างหวง
ศิษย์ยิ่งนัก

เหล่านางฟ้าที่เฝ้าฝันว่าด้ายแดงของพวกนางจะเชื่อมต่อกับลูกศิษย์ของ
เทพเซียนมังกรฟ้าต่างก็ใจสลายไปตามๆ กัน และไม่รู้เลยว่าต่างเข้าใจผิดกัน
ไปใหญ่โต ซึ่งเจ้าตัวก็ยังคงทำหน้าที่ไม่รู้เรื่องรู้อะไรตามเคย

“เคาะประตูจนเจ็บมือแล้วเสียนอยู่ ครั้งนี้น้องเล็กจะโกรธพวกเราวันนี้
ก็ไม่มี” จูเซวสะบัดมือเราๆ ให้หายเจ็บมือ

“เรากลับกันก่อนเถอะ ข้าจะวางกล่อเงื่อผ้ากับตุ๊กตารับขวัญจิ่วจินไว้
ตรงนี้ แล้วเราก่อยมาใหม่วันหลัง”

จูเซวเห็นด้วย แม้ส่วนใหญ่นางจะไม่ยอมคล้อยตามความคิดของสามี
ด้วยนิสัยเอาแต่ใจ แต่ครั้งนี้นางกลับเห็นด้วยกับคำพูดของเขา

“เข้าใจแล้ว ครั้งนี้น้องเล็กน่าจะเคืองพวกเรามากจริงๆ”

“จูเซว ครั้งนี้ข้าผิดเองที่โมโหเจ้ามากเกินไป” นัยน์ตาของเสวียนอู๋ฉาย
แววมองเศร้า

เขาตรมมาถึงที่นี้ด้วยหวังจะมาอุ้มจิ่วจิน เล่นกับนาง และแห่ห้อยน้องเล็ก

เหมือนอย่างที่เคยชอบทำมาตลอด แต่กลับไม่ได้ทำอย่างใจคิด

“ข้าเองก็ผิดที่ไปทำเจ้าผู้ต่อนั้น หากจิวิชินเป็นอะไรไป ข้าคง...”

จูเชว่น้ำตาลคลอ นางไม่ค่อยอ่อนไหวกับเรื่องอะไรนัก แต่กับเรื่องเด็กนางจะละเอียดอ่อนมากเป็นพิเศษ เมื่อเสวียนอุ้มนางรยาร้องไห้ หัวใจก็อ่อนยวบจนต้องรีบโผเข้าไปกอดและปลอบโยน

“อย่าร้องไห้เลยภรรยาข้า วันนี้เรากลับกันก่อน อีกสองสามวันค่อยมาอีกครั้ง ข้าเชื่อว่าชิงหลงคงไม่เป็นชาเท่าไปหู่หรือ เขาต้องให้อภัยเราสองคนแน่นอน”

“จริงหรือสามีข้า”

“จริงสิ”

แล้วสองสามีภรรยาก็หายตัวไปจากเขาตงเปียนเพื่อตรงกลับบ้านด้วยความผิดหวังอย่างยิ่ง

ข้าเกือบคลั่งไปแล้ว

มิรู้หรือว่าถึงข้าไม่ยอมพบหน้า แต่ก็เชื่อว่าไม่ได้มองความเป็นไปข้างนอกบ้าน

จู่ๆ มาแสดงความรักอะไรกันตรงหน้าบ้านของข้า มันจะมากเกินไปแล้วนะ!

“เอ๊ๆๆ”

เสียงจิวิชินร้องอยู่ในอ้อมแขนของข้า

นางมักสนใจสิ่งรอบตัวอยู่เสมอ เป็นเด็กช่างสังเกตและฉลาดไม่เลวเลยทีเดียว

จากตำราคู่มือเลี้ยงเด็กบอกไว้ว่า นอกจากจะให้เด็กดูตมและนอนหลับอย่างเพียงพอแล้ว ควรอุ้มพาเดินรอบๆ บ้านให้เด็กได้เห็นโลกภายนอก เพื่อฝึกฝนจินตนาการของเด็กให้กว้างไกลขึ้น ข้าจึงทำตามตำราทุกอย่าง

“อย่าใส่ใจเลย ไม่ว่าพวกเขาจะให้อะไรมาก็ไม่ต้องรับ เสื้อผ้าหรือ ตุ๊กตา

หรือ ข้าจะทำเองให้ดู”

แล้วข้าก็ปกครองจิวิชินให้นอนลงที่เตียง และเริ่มสาละวนเตรียมอุปกรณ์เย็บผ้า ข้าบอกตัวเองว่าไม่มีอะไรที่ซึ่งหลงคนนี้ทำไม่ได้ และข้าจะไม่ไปฟังศิษย์พี่ทั้งสองอีกแล้ว!

เขากำลังเย็บผ้า!

พี่ชายคนงามนั่งชะมดเข็มเย็บผ้าอยู่ที่โต๊ะนานแล้ว จนเธอหลับไปและตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็ยังนั่งอยู่ที่เดิม ผลงานของเขายังไม่เป็นชิ้นเป็นอัน เลยมองไม่ออกว่าเย็บอะไรกันแน่ เขาง่วนอยู่กับงานที่ทำจนคิดขมวดชนกัน ใบหน้าที่ซึ่งงดงามน่ารักร้อย่างกับผู้หญิงบึ้งตึงจนเธอสังเกตได้ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นจึงแกล้งร้องลั่นแอะเพื่อเรียกร้องความสนใจ และมันก็ได้ผลเสียด้วยเมื่อพี่ชายคนงามรีบลุกมาดูเธอทันที

“จิวิชิน หิวหรือไม่”

ปัทมาไม่รู้ว่าเขาพูดอะไร เพราะเธอยังฟังไม่ออก แต่คิดว่ากว่าเธอจะโตก็คงมีทักษะการฟังมากกว่านี้ จนเรียนรู้ได้เร็วกว่าเด็กคนอื่นแน่นอน ก็เป็นวัยรุ่นอยู่ในร่างเด็กนี่นา

พี่ชายคนงามหมุนตัวเดินเข้าไปในครัว เขาคิดว่าเธอหิวเลยจะไปรีดนมแพะมาให้ แต่ระหว่างนั้นก็มีเสียงใครก็ไม่รู้มาตะโกนเรียกอยู่หน้าบ้าน พี่ชายคนงามขมวดคิ้วอึกกรอบ คงเพราะเสียงนั้นมาขัดจังหวะเขาที่กำลังยุ่งๆ อยู่

ปัทมาไม่ค่อยชอบสีหน้ามึนตึ๊งของชายหนุ่มหน้าสวยเท่าไร เธออยากเห็นเขายิ้มบ่อยๆ มากกว่า

พี่ชายคนงามหันกลับมาอุ้มเธอแล้วพาเดินออกมาจากห้อง

เมื่อเปิดประตูบ้านก็ได้รู้ว่าเสียงโหวกเหวกนั้นมาจากพวกผู้หญิงที่มาจับกลุ่มเป็นโขยง นับดูแล้วเกินสิบคน แต่ละคนรูปร่างก็ดี หน้าตาสวยๆ ทั้งนั้น แต่หน้าตาน่าเกลียดจะถามจ้ะว่ามีใครเป็นอะไรหรือเปล่า ถึงได้ร้องห่มร้องไห้กันจนตาบวมอย่างนั้น

“ท่านชิงหลง นี่ท่าน...โฮๆๆ”
ไม่ทันไรพวกเธอก็ร้องไห้โฮอีกรอบ ตกลงนี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เธอ
งงไปหมดแล้ว

“ท่านมีลูกแล้วจริงๆ ด้วย!”
“ใครกัน มารดาของเด็กคนนี่คือใคร!”

เสียงพวกสาวๆ คู่กับพี่ชายคนงามดังลั่นไปหมด แต่ปัทมาไม่เห็นเขา
ตอบอะไรสักคำ ทำเพียงยืนเหม่อปากอย่างเดียว พอเขาไม่พูด บรรดาสาวงาม
ที่แห่แห่นกันมาก็พากันรุมล้อม เหมือนพยายามจะคาดคั้นให้พี่ชายคนงาม
ตอบให้ได้

“พวกเจ้าเองสินะที่ทำให้จิวชินตื่น”
“ท่านปฏิเสธความรักของพวกข้า ที่แท้นางเป็นใครกัน!”
“ข้าจะฆ่ามัน!”

ปัทมารู้สึกว่ามีอนุ่มๆ ที่อุ้มเธออยู่เกร็งขึ้นเล็กน้อย เสียงไวววายของ
สาวๆ ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง และไม่นานฝนก็เทลงมาโครมใหญ่อย่างไม่มีปี่
มิขลุ่ย ทำให้บรรดาสาวจินโบราณที่ยืนมองพี่ชายคนงามอยู่เบียดปอนไปตามๆ
กัน แต่ก็น่าแปลกที่ตัวเธอกับพี่ชายคนงามไม่เบียดเลยสักนิด เพราะเขาถอย
ออกมายืนอยู่ประตูตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ แอ้มฝนที่จู่ๆ ก็ตกลงมานั้นตกใส่เฉพาะ
พวกสาวๆ ที่ร้องกรี๊ดกร๊าดกันอยู่แค่นั้น

ปัทมาไม่แปลกใจเลย ในเมื่อก่อนหน้านี้เพิ่งเห็นพี่ชายคนงามเหาะได้
อยู่หยกๆ ส่วนสามีภรรยาขาโหดที่เขาเคยพาเธอไปฝากไว้ก็เสกอาวุธขึ้นมา
สู้กันหน้าตาเฉย เรื่องสร้างฝนให้ตกลงมาแค่นี้...จิบๆ

เสียงวิ๊ดว้ายของสาวๆ ค่อยๆ ห่างออกไป เพราะพี่ชายคนงามอุ้มเธอ
กลับเข้ามาในบ้านแล้ว เขาปิดประตูดังปังก่อนจะพึมพำเบาๆ

“เสียเวลาจริงๆ”

งานตัดเย็บเสื้อผ้าเป็นงานของสตรีที่ศิษย์พี่ใหญ่มั่นใจที่สุด และกล้า
ประกาศทั่วสวรรค์ชั้นฟ้าว่าตนมีฝีมือไม่เป็นสองรองใคร เขาภูมิใจกับมัน
มากกว่าฝีมือการต่อสู้ของตนเองเสียอีก

แต่สำหรับข้า...มันยากกว่าที่คิด แต่ข้าจะไม่ยอมแพ้กับเรื่องแค่นี้
แน่นอน ที่มันไม่สำเร็จเสียก็เพราะเหล่านางฟ้าพวกนั้นพากันมาวุ่นวายกับข้า
นั่นละ

มันแปลกด้วยหรือที่ข้ารับศิษย์ และเหตุใดใครๆ ต่างก็เข้าใจผิดคิดว่า
จิ่วชินเป็นลูกสาวข้ากันทั้งสิ้น ในเมื่อข้ายังไม่ได้กราบไหว้ฟ้าดินกับสตรีใด
มาก่อน

ข้าไม่อยากจะคิดเลยว่าหากอาจารย์ของข้าทราบเรื่องนาง ท่านจะถาม
อะไรอีกบ้าง เพราะอาจารย์ก็มีนิสัยชอบซักไซ้และยุ่งวุ่นวายกับข้ามาแต่ไหน
แต่ไรแล้ว

“เฮ้อ”

ข้าถอนหายใจ ตัดสินใจจะไม่คิดถึงเรื่องอนาคตที่ยังมาไม่ถึง ข้าควร
ใส่ใจกับงานที่อยู่ตรงหน้าเสียก่อน จนกว่าข้าจะเย็บชุดและตุ๊กตาให้จิ่วชินได้
ข้าจะไม่นอนเด็ดขาด!

พี่ชายคนงามหลับไปแล้ว

เขาพับหลับบนโต๊ะทั้งที่ยังทำงานค้างอยู่เลย

บัทมาเห็นเขาคำลังงีบหลับกับงานเย็บปักถักร้อยมาหลายวันแล้ว แต่ก็ยังมี
กิจวัตรประจำวันอื่นๆ เหมือนเดิมอย่างไม่มีขาดตกบกพร่องและตรงต่อเวลา
อยู่เสมอ

เขาจะตื่นก่อนเธอเสมอ พอเธอลืมตาก็เห็นพี่ชายคนงามแต่งตัวด้วยชุด
สีฟ้าอ่อนเรียบร้อยแล้ว เขาจะพาเธอไปอาบน้ำ แต่งตัว ให้นม แล้วปล่อยให้
เธอนอนเล่นอยู่บนเตียง หลังมือเที่ยงพี่ชายคนงามมักจะนั่งสมาธิ เมื่อเธอตื่น
นอนตอนบ่ายก็จะเป็นช่วงเวลาแสนสนุกที่เขาจะอุ้มเธอออกไปเดินเล่นชม

ท้องฟ้าและบรรยากาศรอบๆ บ้าน จากนั้นเธอก็ดูตมแล้วนอนจนถึงเช้าวันถัดไป

ใช้ วันๆ เธอก็ทำอยู่แค่สองอย่างนี้เท่านั้นละ ชีวิตช่างแสนสบายเสียจริง จนแอบคิดอยากเป็นเด็กอย่างนี้ตลอดไป ไม่ต้องโตขึ้นเลยจะได้ไหม แต่มันคงเป็นไปได้ยาก ขนาดน้ำหนักเธอยังพุ่งเอาๆ สังเกตได้ว่าพี่ชายคนงามเริ่มนึ่วหน้าตอนอุ้มเธอแล้วด้วย

เขาคงไม่กล้าบ่นหรอก ก็เป็นคนซุนเธอให้ดูตมเองไม่ใช่หรือ

นอกจากพี่ชายคนงามจะดูแลเธอ กินข้าว และนั่งสมาธิแล้ว ก็ไม่เห็นเขาทำอะไรอื่นอีก นอกจากนั่งทำงานฝีมือที่เริ่มดูออกแล้วว่าคือเสื้อผ้าเด็กกับตุ๊กตา แต่ฝีมือของเขาไม่เอาอ่าวเลย เห็นทำแล้วรู้ทั้งมาหลายรอบแล้ว และยังไม่คืบหน้าไปไหนเสียที

เมื่อเห็นถึงความตั้งใจดีและคงอยากเอาชนะคู่สามีภรรยาหาภัยที่ฝ่ายสามีเก่งงานฝีมือเหลือเกิน หากพี่ชายคนงามเย็บชุดเสร็จแล้ว ปัทมาจะยอมสวมชุดนั้นให้ก็ได้ แมว่ามันจะออกมาบิดๆ เบี้ยวๆ ก็ตามที่ เพราะเธอเองก็คงบ่นได้ไม่เต็มปากนัก ใ้ว่าเธอจะมีหัวทางนี้เสียทีไหน ขนาดเนาผ้าเธอยังทำไม่เป็นเลย

ปัทมามองเลี้ยวหน้ายามหลับของพี่ชายคนงามแล้วก็ท้าว ในเมื่อเขานอนแล้ว เธอจะทำอะไรต่อได้ละ จะร้องปลุกให้เขาพาไปเดินเล่นก็ใช่ที่ ปล่อยให้เขาพักผ่อนบ้างก็ดี เห็นเหนื่อยมาหลายวันแล้ว

นอนบ้างดีกว่า

สาม พบเมื่อร้อยปี

นับตั้งแต่วันที่พาจิวนกลับมาบ้านก็เป็นเวลานานนับเดือนแล้ว อีกไม่นานเขาตงเปียนก็จะเข้าสู่ฤดูหนาว อากาศที่ร้อนมานานเริ่มเย็นลง ทั้งยังมีน้ำค้างในยามเช้าและยามพลบค่ำ

ข้ารู้ดีว่าเมื่อถึงฤดูนี้คราใด บณสวรค์มักจะจัดงานเลี้ยงเทพเซียนทุกปี ข้าไม่ชอบความวุ่นวายและเสียงอึกทึกพวกนั้น จึงแทบไม่เคยไปร่วมงานเลี้ยงนั้นเลยสักครั้ง กระทั่งครั้งนี้เทียบเชิญที่ข้าเกือบจะฉีกทิ้งเหมือนปีที่ผ่านมา แต่ไม่รู้ว่ข้านึกสงสารหนีใจอะไร จึงได้ลองเปิดอ่านดู และข้าก็ได้พบคำตอบ

เทียบเชิญครั้งนี้ถูกเขียนด้วยลายมือของอาจารย์ไม่ผิดแน่ ทั้งยังมีความพิเศษตรงที่แถบกระดาษแผ่นน้อยมาด้วยแผ่นหนึ่ง ซึ่งข้าไม่อยากจะเปิดอ่านเลยจริงๆ จึงได้ทิ้งมันลงถังขยะไปเสีย

ก็แล้วทำไมจะต้องอ่านให้เสียเวลาด้วยเล่า ในเมื่อรู้ดีอยู่แล้วว่าอาจารย์จะเขียนว่าอะไร ก็คงไม่พินคะยันคะยอเกมบังคับให้ข้าไปร่วมงานเลี้ยงแน่นอน
“เฮ้อ”

ข้าถอนหายใจพลางเหลือบตามองจิวนซึ่งยังนอนหลับไม่รู้เรื่องรู้อ่าว อยู่บนเตียง ข้ากัดฟันกรอดก่อนจะอดบ่นไม่ได้จริงๆ

‘ตอนนี้ข้าตัวคนเดียวเสียที่ไหนกัน’

ดูเหมือนเธอจะได้ไปเที่ยวละ

อดีตชาติของปัทมาเป็นแค่เด็กมัธยมอายุสิบหกปี แล้วมาเกิดใหม่ในร่างเด็กทารกวัยเพียงหนึ่งเดือนเศษเท่านั้น ยามที่ผู้ใหญ่พาไปเที่ยวเล่นเธอก็ต้องดีใจเป็นธรรมดา

ทำไมถึงมั่นใจว่าจะได้ออกไปข้างนอกนะหรือ ก็พี่ชายคนงามเพิ่งตัดชุดใหม่ให้เธอเสร็จเมื่อวานนี้ และตอนนี้เธอก็สวมชุดสีชมพูตัวนั้น หลังจากเพียรพยายามมาเป็นเดือน ในที่สุดเขาก็ตัดชุดให้เธอได้แล้ว แม้จะบิดๆ เบี้ยวๆ ก็ตาม แกรมเธอยังได้ตุ๊กตาทองกระต่ายตัวหนึ่งด้วย ต้องขอบคุณในความอดทนของเขา เพราะหากเป็นเธอละก็ คงล้มเลิกความตั้งใจกับงานละเอียดพวกนี้ตั้งแต่วันแรกแล้ว

พี่ชายคนงามสวมชุดสีฟ้าที่เคยเห็นจนชินตา คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีน้ำตาล ผมที่มักจะรวบเป็นมวยอยู่กลางศีรษะ วันนั้นก็กลับถูกรวบเพียงครึ่งเดียว แล้วปล่อยบางส่วนให้ยาวสยายกลางแผ่นหลัง

ปัทมอยากจะทำกรีด

สวย! สวยมากๆ หากนี่เป็นซีรีส์จินโบริธอน แล้วพี่ชายคนงามเป็นพระเอก คงต้องบอกว่าซีรีส์เรื่องนี้พระเอกอาจจะสวยเกินหน้านางเอกก็เป็นได้

แล้วพี่ชายคนงามก็อุ้มเธอไว้แนบอก ปัทมมองใบหน้าที่งดงามจนผู้หญิงยังต้องซัดซ้ายอย่างเคลิบเคลิ้ม นี่มันอาหารตาชัดๆ

“หิวหรือน้ำลายหกเสียแล้ว”

นิ้วเรียวยาวขาวนวลนั้นหยิบผ้ามาเช็ดปากของเด็กน้อยที่มีน้ำลายไหลย่อยยับทันที

เด็กสาวในร่างเด็กน้อยหน้าแดงอย่างขวยเขิน รู้สึกโชคดีนักหนาที่อยู่在此 ใ้ในร่างนี้ เธอคงไม่รู้ความในใจของเธอหรอก น่าอายจัง

สวรรค์ก็เหมือนกับที่เคยเห็นผ่านจอโทรทัศน์ในซีรีส์จินโบราณนั้นละ
ตั้งอยู่บนชั้นฟ้าสูงเทียมเมฆ และไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

ตอนแรกบัทมาก็ไม่เห็นอะไรเลยนอกจากท้องฟ้ากับเมฆ แต่พอพี่ชาย
คนงามยกฝ่ามือนุ่มๆ นั้นมาปิดตาเธอครู่หนึ่งแล้วเอาออก บัทมาก็เห็นว่าบน
ก้อนเมฆหนานุ่มเหมือนขนมสายไหมนั้นมีอาคารและสวนแบบจินโบราณ มี
พื้นที่กว้างใหญ่เท่ากับเมืองทั้งเมืองเลยทีเดียว เหล่านางฟ้านางสวรรค์และ
ชายหนุ่มรูปงามแต่งตัวหลากหลายสีสันเหินเดินอากาศผ่านหน้าเธอไปเป็นกลุ่ม
แล้วก็พากันหยุดตัวโง่เพื่อหันมามองเธอกับพี่ชายคนงามจนคอแทบเคล็ด
แม้พี่ชายคนงามจะพาเธอลงที่สวนดอกไม้ เสียงพูดคุยของคนพวกนั้นก็ยังคง
ดังไม่ขาดสาย

“น่ารำคาญ”

เธอได้ยินเสียงพี่ชายคนงามบ่นเล็กน้อย ใบหน้าแสนงามจนชวนตะลึง
นั่นอง้า แต่ก็ยังน่าเอ็นดูเหลือเกิน จนบัทมาอดที่จะเอื้อมมือไปหยิกแก้มเขา
อย่างผลอไพล์ไม่ได้

พี่ชายคนงามยามทำแก้มปองยิ่งน่ารักกว่าเดิมเสียอีก เขาดึงมือเธอออก
อย่างแผ่วเบาแล้วคลี่ยมืออย่างอ่อนโยน จากนั้นเขาก็บิบบแก้มเธอบ้าง ตอนแรก
เธอคิดว่าเขาจะโกรธเสียอีก แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น รอยยิ้มนั้นคือคำตอบที่ดี
เป็นเด็กอ้อแอ้ก็ตอย่างนี้ละ ชินโตแล้วทำกับเขาอย่างนี้ได้โดนหาว่าหื่นแห้งๆ

ถึงจะแอบคิดอย่างนั้นอยู่ก็เถอะ ผู้ชายอะไรน่ารักน่าเกล้งเป็นบ้า

“จิซชินเด็กดี วันนี้นึงดี้อให้มากๆ ร้องให้ให้เยอะๆ เราจะได้รีบกลับกัน”

บัทมาฟังเสียงกระซิบข้างหูของพี่ชายคนงามแล้วไม่เข้าใจประโยค
เหล่านั้นเลย แต่เขาคงอยากให้เธอทำตัวดีๆ ต่อหน้าธรรกำหนดละมั้ง คนมากขึ้น
เยอะแยะ คงเป็นงานเลี้ยงอะไรสักอย่าง

เด็กสาวฉีกยิ้มเอาใจพี่ชายคนงาม โผเข้ากอดไหล่แล้วแนบหน้ากับ
เส้นผมนุ่มละมุนนั้น

เธอจะทำตัวให้น่ารักสมกับที่เขาคาดหวังไว้ก็แล้วกัน

งานเลี้ยงบนสวรรค์จัดขึ้นปีละครั้งในช่วงต้นฤดูหนาว เพราะเมื่อถึง

ช่วงเวลาหนาวเหน็บ เหล่าเทพเซียนทั้งหลายก็มักจะทำตัวเหมือนหมิที่หลบจำศีลอยู่ในนิवासสถาน ไม่ค่อยออกมาพบปะผู้คนภายนอกเท่าไรนัก รวมถึงตัวข้าด้วย

ข้าเองได้กักตุนอาหารไว้มากพอที่จะอาศัยอยู่ภายในกระท่อม โดยไม่ต้องออกไปข้างนอกได้อีกนานหลายเดือน และจะใช้เวลาที่มีทั้งหมดเพื่อดูแลสุขภาพจิต

กว่าเด็กจะโตนั้นนานเหลือเกิน ข้าอาจคิดผิดที่รับเด็กแบเบาะอย่าง จิวจินเป็นศิษย์ แต่ในเมื่อรับนางมาเลี้ยงแล้ว ข้าคงมีอาจดูตายนางได้ ข้าจะขอให้ชีวิตที่ยาวนานของข้าเลี้ยงดูนางไปจนกว่านางจะสำเร็จเป็นเซียนให้จงได้

เซียนเป็นอมตะ หากไม่เพี้ยงพล้ำถูกสังหารก็จะมีวันตาย ข้าจึงมุ่งมั่นที่จะสั่งสอนให้จิวจินเป็นเซียนเหมือนข้า เพราะข้าไม่อยากเห็นใครตายต่อหน้าอีกแล้ว

ความทรงจำในอดีตของข้าราวกับจะหวนคืนกลับมา ทั้งที่ข้าพยายามลืมมันไปแล้วแท้ๆ ครอบครัวหรือ คนที่ข้าเคยผูกพันด้วยหรือ สำคัญอันใดกันอีกเล่า ในเมื่อมันผ่านมานานจนคนพวกนั้นคงหาชีวิตไม่แล้ว ยังมีใครนึกถึงตัวข้าผู้นี้อีกเล่า

“เอ๊ยๆ”

จิวจินเหมือนจะเรียกความสนใจจากข้า ข้าจึงละจากกังวลและความคิดฟุ้งซ่านทั้งหลายแล้วยิ้มให้นาง แต่สายตาไร้เดียงสาของนางกลับมองไปข้างหน้า ข้าจึงเข้าใจ

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองกำลังเดินมาหาข้าแล้ว

บทนี้ไม่ถึงกับเกลียดชังหน้าสองสามีภรรยาหม้าย แต่ก็ไม่อยากเข้าไปใกล้ เธอรู้ว่าพวกเขารู้จักและสนิทสนมกับพี่ชายคนงามดี ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่พาเธอไปฝากไว้หรอก ฝ่ายหญิงก็มีท่าทางรักเด็ก ส่วนฝ่ายชายก็เก่งการบ้าน

การเรือน เสียแต่ว่าทำไมจะต้องลุกขึ้นมาสู้กันทั้งๆ ที่เธอยังนอนอยู่ตรงนั้นด้วย ไม่คิดบ้างหรืออย่างไรว่าเด็กจะโดนลูกหลง

แม้จะพอมั่นใจได้ว่าพวกเขาน่าจะเป็นเทพเซียนเหมือนกับพี่ชายคนงามก็ตาม แต่เธอก็ยังไม่ไว้วางใจอยู่ดี เกือบตายมาแล้วเชียว!

“ซึ่งหลง เจ้ามาจริงๆ ด้วย งานเลี้ยงเทพเซียนชาติสี่ล้านไปมากช่วงหลังๆ มาเนี่ย คงเป็นเพราะเจ้าไม่ได้มาร่วมงานแน่ๆ เลย”

ฝ่ายภรรยาเป็นคนเอ่ยหักทลายพี่ชายคนงามก่อน ข้อศอกของเจ้าหล่อนตองใส่ไหล่พี่ชายดังพลັก

‘สวยแต่แรงเยอะจริงๆ’

เรื่องยังไม่จบแค่นั้น ฝ่ายสามีคงกลัวถูกกันนอกนอกวงสนทนา จึงรีบปราดเข้ามาใกล้แล้วฉวยตัวเธอไปอุ้มหน้าตาเฉย

ปัทมาไม่ชอบให้ผู้ชายที่ไม่คุ้นเคยมาแตะต้องตัวอยู่แล้ว ยิ่งเป็นพี่ชายสุดหล่อสวมชุดดำคนนี้ยิ่งขอลาขาด ด้วยประสบการณ์ที่ไม่น่าพิสมัยทำให้เธอเปลือยทำตามสัญชาตญาณจนได้

พลັก!

“เห็นไหมจูละ จิวชินรักอาจารย์ลุงของนางแค่นั้น ถีบซ้ำใหญ่เลย ฮาๆๆ เอาเลยหลานรัก ถีบเยอะๆ อาจารย์ลุงชอบ”

“หน้าด้านหน้าหนาที่สุด ถูถีบไม่ยั้งขนาดนี้ยังหัวเราะรำชอบใจได้อีกโรคจิต โรคจิตชัดๆ!”

“แต่ข้าไม่ชอบให้นางถีบข้าอย่างนั้นหรอกนะตาเฒ่า”

ฝ่ายภรรยาหรือตามองด้วยสีหน้าแข็งๆ

“แล้วนางถีบเจ้าบ้างไหมล่ะ”

ผู้ชายชุดดำยกคิ้วให้พี่ชายคนงาม

ปัทมาไม่รู้ว่พวกเขาคุยอะไรกัน แต่สีหน้าของพี่ชายคนงามที่ตอนแรกยิ้มแย้มกลับขมขื่น จนเธอเสียวสันหลังวาบ พลางนึกในใจว่าช่วยแล้ว

เธอควรจะทำตัวดีๆ ไม่ใช่หรือ ไม่ควรทำให้พี่ชายคนงามขายหน้า

คิดแล้วปัทมาทักยกเท้าลง หลังจากใช้ใบหน้าของชายชุดดำเป็นที่คลั่งไคล้
มาพักใหญ่ จากนั้นเธอก็ฉีกยิ้มหวานเต็มที่ ตั้งใจจะสื่อว่าขอโทษที่ทำตัวดื้อ
ก็แล้วกัน

ยิ้มได้แบบเดียวพี่ชายคนงามก็คิดว่าตัวเธอกลับมาอ้วนเอง แล้วเดินหนี
สองสามมืกรยาเสียตื้อๆ

‘เขาคงโกรธเธอแน่เลย แยกแล้ว แยกแน่ๆ’

พี่ชายคนงามแหม่ริมฝีปากยามที่มองเธอตาเซ็ง แล้วเขาก็พูดอะไร
ลึกลับอย่างกับเธอ

“จิวิชิน เจ้ารักเขามากกว่าข้าจริงหรือ”

งานเลี้ยงเทพเซียนยังคงน่าเบื่อเช่นเคย นอกจากนั่งดื่มกินสังสรรค์
เฮฮาแล้ว ก็มีระบำรำฟ้อนของเหล่านางฟ้าให้ชม ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นจริงๆ
และที่ทำให้ข้าโกรธมากก็คือคนที่ส่งเทียบเชิญมาให้ข้า

อาจารย์ของข้าอาจจะไม่มาร่วมงาน ข้ายังไม่เห็นเขาแม้แต่เงา! เขาหลอก
ให้ข้ามา แต่เขากลับหนีหายไปไหนสักแห่ง ซึ่งข้าคาดว่าจะเป็นโลกมนุษย์
หลอกลวงกันชัดๆ

‘กลับตอนนี้ยังทันไหม’

ข้าเหลียวมองรอบข้างแล้วหันกลับไปจ้องศิษย์รักเพียงหนึ่งเดียวของข้า
ก็อดนึกแปลกใจไม่ได้

ทำไมนางไม่ดื้อไม่ชน

นางต้องร้องไห้ให้มากๆ ข้าจะได้หาเหตุรีบกลับเขตงเปียนเสียเลย
มันไม่ควรจะเป็นอย่างนี้ หรือว่าข้าควรส่งนางให้ศิษย์พี่ใหญ่อ้วนอีกครั้ง?

ระหว่างที่ข้ากำลังคิดสับสนในใจอยู่นั่นเอง จิวิชินก็เดินซุกซนลักลอบอยู่บน
ตัก นางทำหน้าที่พร้อมทั้งส่งเสียงร้องอ้อแอ้ สายหน้าไปมาเหมือนกับทรมาน
จากอะไรสักอย่างซึ่งข้ารู้สึกเสียดาย

ไม่หนักก็เบา นั่นละ

ข้าก็มียอดใจและรีบจัดแจงลุกขึ้น มันคือทางสะดวกที่ข้าจะได้ทำตามความตั้งใจแล้ว แต่กลับมีเสียงของสตรีนางหนึ่งพูดกับข้า

“ท่านชิงหลง งานเพิ่งจะเริ่มนะเจ้าคะ”

คิดว่าข้าสนใจหรือ หากรอข้าจิวชินได้ทำขายหน้าต่อธารกำนัลแน่ หากนางถ่ายเบา อย่างมากชุดข้าก็เปียกเป็นดวง แต่ถ้าถ่ายหนักละก็...

อา...ข้าอยากจะทำ

“ข้าขอตัว”

ข้าไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้ ให้ข้ารู้แต่เพียงผู้เดียวเถิด หากจิวชินโตขึ้นนางต้องอายุมากแน่ๆ

“ผู้น้อยเข้าใจดีเจ้าคะ ผู้น้อยจะเปลี่ยนผ้าอ้อมให้นางเอง ลักครู่จะรีบพากลับมาแน่นอนเจ้าคะ”

ไม่เอ่ยเปล่า นางฟ้าน้อยสวมชุดสีขาวซึ่งข้าก็ไม่ว่านางคือใครยื่นมือมาคว้าตัวจิวชินไปอุ้มในทันที ขณะที่องค์เง็กเขียนฮ่องเต้กำลังเสด็จมาพอดี ข้าจึงต้องคุกเข่าตามมารยาท หันกลับมาอีกครั้งนางฟ้าน้อยก็หายตัวไปเสียแล้ว

‘จิวชินคงไม่เป็นไรหรอกกระมัง แต่ข้านี้สิ...ไม่ได้กลับบ้านเร็วอย่างที่ตั้งใจเสียแล้ว’

บูด!

‘ฮ้า! สบายตัวสุดๆ ประจุใช้โซฟีเลยเชียะ’

หนึ่งๆ นอนๆ อยู่บนตักของพี่ชายคนงาม แถมยังอยู่ในงานเลี้ยง จะให้ผายลมออกมาต่อหน้าเทพเซียนหลักร้อยก็เห็นจะไม่ไหว เธอยังไม่หันหน้าหานาคนั้น ตอนนั้นคนที่รับกลิ่นพร้อมเสียงจัดเต็มไปคนเดียวเลยคือแม่นางฟ้าชุดขาวที่มายืนยิ้มแ้มปริให้พี่ชายคนงามนั่นเอง

ปัทมาไม่ได้คิดจะแกล้งคนน่ารักๆ หรอกนะ มันบังเอิญจริงๆ

“เจ้าเด็กอ้วนนี่ คงกินมากไปสินะ น่ารังเกียจจริงๆ”

ปัทมาฟังคำพูดของนางฟ้าชุดขาวไม่รู้เรื่อง แต่น้ำเสียงกระซกหัวเราะ

นั้น รวมถึงแรงบีบที่แขนซึ่งรู้สึกได้ว่าเจ็บจนต้องนวดหน้า

‘จู่ๆ มาทำร้ายเธอทำไม แค่นี้ใส่ครั้งเดียวเอง พี่ชายคนงามเจอทุกวัน ไม่เห็นบ่นอะไรสักคำ’

ใบหน้าดงามของเจ้าหล่อนถมึงทิ้งเหมือนกับไปกินรังแตนมาทั้งรัง ไม่ใช่ว่า ดมกลิ่นผายลมของเธอไปเต็มๆ ต่างหาก

ไม่ใช่แค่นั้น บัณฑิตรู้สึกว่ามีอะไรไม่ค่อยชอบมาพากลแล้วละ นางฟ้าชุดขาวอ้อมเธอออกมาไกลจากสถานที่จัดงานเลี้ยงจนกระทั่งมาถึงทางเดินในสวน

“ไม่ว่าเจ้าจะเป็นใครมาจากไหนก็ตาม แต่บังอาจมาแย่งท่านซึ่งหลงไป ข้ายอมไม่ได้อย่างเด็ดขาด จงนอนเป็นศพอยู่ในสวนนี้ไปเถิด ลาก่อน”

นางฟ้าคนงามยิ้มให้บัณฑิตที่ยังคงมึนงง เมื่อถูกวางลงบนพื้นหญ้าหลังพุ่มไม้ซึ่งลับตาคนอย่างที่สุด จากนั้นใบหน้าที่ฉายแววร้ายกาจนั้นก็ห่างออกไปพร้อมกับเจ้าของร่างที่วิ่งล้มหายไปจากสายตา

เด็กสาวจากภพอื่นนอนเอ่อไปครู่หนึ่ง ได้ยินแค่เสียงลมพัดหวิวจึงเพิ่งตระหนักได้ว่าถูกผู้หญิงหน้าสวยแต่ชั่วร้ายลักพาตัวไปทิ้งในสวน

เห็นหน้าหวานอย่างนั้น ร้ายไม่เบาเหมือนกัน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่จะต้องสนใจ เธอจะรอดไปจากที่นี่ได้หรือไม่ นี่หোকที่เธอจะต้องคิดเป็นครั้งแรก

ใช่แล้ว พี่ชายคนงามเห็นเธอหายไปนาน จะต้องออกมาตามแน่ๆ เธอต้องรอดไปจากที่นี่ให้ได้

“เงๆๆ!” บัณฑิตพยายามร้องจนสุดเสียง หวังว่าเสียงร้องของเธอจะดังจนมีใครสักคนผ่านมาได้ยินบ้าง แต่ก็ไม่มีเลย เมื่อเวลาผ่านไปเธอก็เริ่มเจ็บคอและรู้สึกสิ้นหวัง หรือว่าจะถูกทิ้งแล้วจริงๆ

“เด็กหรือ”

ราวกับเสียงจากสวรรค์ ซึ่งก็คงจะจริงเพราะตอนนี้บัณฑิตอยู่บนสวรรค์ เธอได้ยินเสียงผู้ชาย และอีกชั่วอึดใจเธอก็ได้เห็นผู้ชายหน้าหล่อ ผิวพรรณเกลี้ยงเกลาคนหนึ่ง เขาย้อมเธอขึ้นมา ถือว่าเป็นผู้มีพระคุณเขี้ยวละ เขาคงไม่พาเธอไปต้มยำทำแกงที่โหดต่อหอรกมั้ง

“กลืนอายนี้มัน...”

บัทมาไต่ยืนชายหนุ่มพึมพำ ไม่รู้ทำไมใบหน้าเย็นชาที่ไม่เห็นจะยิ้มเหมือนพี่ชายคนงามในที่แรกกลับกระตุกยี้ม

เขากอดกระชับเธอไว้แนบอกแล้วเหาะออกมาจากสวน ก่อนจะลงมาจากสวรรค์

“แง!”

บัทมาร้องให้จ้า “นี่เขาจะพาเธอไปไหน ตายๆๆ นี่เธอหนีเสือปะจระเข้แล้ว! พี่ชายคนงามช่วยด้วย!”

‘จิวิชินหายไปแล้ว!’

นางฟ้าน้อยวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาหาข้า ร้องให้น้ำตานองหน้า แต่ข้ากลับไม่ตกใจเท่ากับไม่เห็นจิวิชินอยู่ในอ้อมแขนของนาง

ข้าไม่ทันได้ฟังด้วยซ้ำตอนที่นางพร่ำอธิบายทั้งน้ำตา รู้ตัวอีกทีข้าก็หายตัวออกมาจากสถานที่จัดงานเลี้ยงสวรรค์และมาอยู่ในสวนแล้ว

ข้าไม่ได้ยินเสียงศิษย์ข้าเลย จิวิชินอยู่ที่ใดกัน

แม้บนสวรรค์นี้จะไม่น่ากลัวเท่าโลกมนุษย์ก็เถอะ แต่ข้าก็ยังกังวลเรื่องความปลอดภัยของจิวิชินอยู่ดี หากนางหายตัวไปจริงๆ ข้าจะทำเช่นไร

เหนือไหลลงมาที่หางตา ข้ากำหมัดแน่นเมื่อได้กลิ่นอายบางอย่างที่แสนคุ้นเคย ต้องเป็นเขาไม่ผิดแน่

ไม่พบกันนานดังสำนวนที่ว่า ‘พบเมื่อร้อยปี’⁶ ทั้งยังไม่เคยมาร่วมงานเลี้ยงบนสวรรค์เลยสักครั้ง แต่เมื่อปรากฏกายกลับลักพาตัวลูกศิษย์ของข้าไปเหียวหรือ

เขาคือนุรุษาที่รับมือได้ยากที่สุดคนหนึ่ง และข้าก็ไม่อยากจะข้องแะกับเขาเท่าไรเสียด้วย...เทพเซียนไปหู่!

⁶ สุภาษิตจีน หมายถึง พบยากยิ่งหรือไม่ค่อยได้พบ

ศิษย์พี่น้องคุณนี่ไม่ค่อยลงรอยกันนัก และครั้งนี้ชิงหลงยังเข้าใจว่าไปหุ
มาลักพาตัวจิวิชินไปเสียอีก เจ้าศิษย์น้องเล็กจึงรีบแจ้งลงจากสวรรค์แล้วตรง
ไปที่เขาซีเปียน ซึ่งเป็นบ้านของไป๋หูทันทีโดยไม่รอช้า

เสวียนอูเองก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดศิษย์น้องสามต้องลักพาตัวเด็กเล็กๆ
ไปด้วย ทั้งที่ศิษย์น้องสามมีนิสัยรักสันโดษ ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร เย็นชาจน
เหมือนคนไร้น้ำใจ แต่หาใช่บุรุษชั่วช้าไม่ จะเป็นไปได้อย่างไรที่บุรุษซึ่งหยิ่งยโส
และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างนั้นจะทำเรื่องอย่างนี้

ต้องเข้าใจผิดกันไปเองแน่

“นางฟ้าน้อยคนนั้นจะโกหกหรืออุเซว”

เสวียนอูถามภรรยา เขาเองไม่ค่อยเข้าใจสตรีมากนัก แถมจูเซวเองก็
เหมือนสตรีอื่นเสียที่ไหนกัน

เทพเซียนแห่งทิศใต้ขยับแขนตาพลงใช้นิ้วดีดหน้าผากสามีเบาๆ

“เจ้ามันที่มึนตากะเฒ่า สตรีนะเจ้าเล่ห์เพทุบาย เอาแน่นอนไม่ได้ยิ่งกว่า
สภาพอากาศบนโลกนี้เสียอีก โดยเฉพาะความรักและความแค้น สตรีที่
บอบบางไร้เดียงสาจะแปรเปลี่ยนเป็นคนละคนได้ง่ายๆ ก็ด้วยสองสิ่งนี้ แม้แต่

บุรุษก็เช่นเดียวกัน”

เทพเสวียนอุ้ย้ม

“แล้วเราจะอยู่ตรงนี้ต่อไปทำไม เรื่องของพวกศิษย์น้องคืองานของพวกเรามีใช้หรือ ตามไปดูกันเร็ว”

สำหรับเข้ากับเขาก็เหมือนสำนวน ‘ตะปูในตา’⁷ เรียกได้ว่าเป็นศัตรูกันก็ได้ พบกันครั้งใดเขาจะมองข้าด้วยสายตาเยือกเย็นดุจน้ำแข็ง และมักมีคำพูดถากถางให้เจ็บใจอยู่เสมอ ขณะเดียวกันหากสบโอกาสศิษย์พี่สามก็จะรวมหัวกับอาจารย์ช่วยกันกลั่นแกล้งข้าอยู่เสมอ

ข้าไม่ถึงกับชิงชังเขา แต่ก็เฝ้าจ้องอยู่ใกล้เขาได้

ข้าไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไรกับข้า แต่เขาไม่ควรเอาความคิดนั้นไปลงกับจิ่วชิน เด็กน้อยผู้บริสุทธิ์ไม่ได้ทำผิดอะไร หวังว่าศิษย์พี่สามจะไม่ผูกใจเจ็บข้าจนถึงกับรังแกเด็กน้อยที่ไม่มีทางสู้

หากเป็นเช่นนั้นข้าคง...

“เฮ้อ”

ข้าถอนหายใจ ป่วยการจะกังวลไปก่อน ข้าควรรีบไปที่บ้านของศิษย์พี่สามให้เร็วที่สุด

‘จิ่วชิน เจ้ารอข้าก่อนนะ ซื่อผู้กำลังจะไปช่วยเจ้าแล้ว’

“แง!”

ปัทมาทำอะไรไม่ได้นอกจากร้องให้สะอึกสะอื้น ขณะที่ชายหนุ่มปริศนาที่เธอไม่รู้จักวางเธอลงบนเตียง

นี่มันอะไรกันนักหนา โดนนางฟ้าใจร้ายทิ้งไว้กลางสวน กะให้หมดแรงมากดีให้ตายไม่พอ คิดว่าจะรอดแล้ว แต่กลับเจอใครก็ไม่รู้ หน้าตาก็ดีงาม

⁷ สุภาษิตจีน หมายถึง เรื่องที่เกลียดที่สุดหรือเป็นศัตรูกัน

อยู่หรือก แต่แทนที่จะพาเธอกลับไปส่งให้พี่ชายคนงาม กลับอุ้มเธอลงมาจาก
สวรรค์แล้วพามาที่ไหนก็ไม่รู้

ปัทมาไม่รู้อะไรเลยจริงๆ บอกเลยว่าเธอเหมือนมาเที่ยวแบบโง่ๆ เพราะ
แม้แต่หลักมูลลัทธิธรรมให้ทำเดี๋ยว ตัวเธอก็เล็กเพียงแค่นี้ แถมยังไม่ใช้คน
ที่นั่นอีก จะไปรู้ได้อย่างไรว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน และจะมีปัญญาอะไรช่วยเหลือ
ตัวเองได้

‘เขาพาเธอมาทำไมกันนะ หรือว่าจะเป็นพวกโรครจิต พวกโลลิคอน!’

“หยุดคิดอกุศล เพราะข้าไม่ใช่ชายโรครจิต”

‘เอ๊ะ! ทำไมพี่ชายรูปหล่อคนนี้ถึงได้รู้ความคิดของเธอได้ล่ะ ที่สำคัญ...

เขายังพูดภาษาไทยได้อีกต่างหาก’

“ข้าคือไป๋หู เทพเซียนแห่งประจิมทิศ เป็นศิษย์พี่สามของชิงหลง”

“ชิงหลง? อ้าว เอ๊ะ!”

จู่ๆ เสียงอ้อแอ้ของปัทมาก็เปลี่ยนเป็นคำพูดเสียเฉยๆ หรือว่าจะเป็น
พลังของเขากัน?

“ข้าสามารถดูอดีตของผู้คนได้...ถ้าต้องการ เจ้ามาจากต่างมิติสินะ
เด็กน้อย”

ชายหนุ่มยังคงมองเธอไม่วางตา เขาไม่ยิ้มเหมือนพี่ชายคนงาม ไม่ขี้เล่น
เหมือนสามภรรยาหมาภ้ย แต่ใบหน้างามดังรูปสลักก็ไม่ดูदनจนเกินไปนัก
ทั้งยังดูมีเสน่ห์อีกด้วย

‘ให้ตายสิ! อยากจะกลั่นใจตายเหลือเกิน ผู้ชายรอบตัวเธอนี้มีแต่
เทพบุตรชัดๆ!’

ไป๋หูหยิบผ้ามาเช็ดปากของเธอที่มีน้ำลายไหลย้อย

‘ตายละ! เผลอตัวอีกแล้ว เจอคนหล่อมานั่งเก็กขริมต่อหน้า ใครบ้างจะ
จะไม่น้ำลายหก’

“ข้าได้กลิ่นของชิงหลงจากตัวเจ้า เจ้าเป็นอะไรกับเขา”

“คือว่า...” เมื่อเห็นดวงตาเรียวหรือเหมือนเจ้าตัวจะพยายามเค้นเอา

คำตอบให้ได้ บัทมาจึงเอ่ยเสียงอ้อมแอ้ม “...พอนั้นมาอยู่ในร่างนี้ก็ถูกจับใส่ตะกร้าลอยน้ำมาละ แล้วมีพี่ชายคนงามมาช่วยฉันไว้ ที่คุณบอกว่าได้กลิ่นของชิงหลง แปลว่าผู้มีพระคุณของฉันชื่อชิงหลงใช่ไหมคะ”

บัทมารู้สึกตื่นเต้น หากเธอโตกว่านี้สักหน่อย คงกระโดดเกาะกิ่งแขนเสื้อชายหนุ่มชุดขาวแล้ว ในที่สุดเธอก็รู้ชื่อของพี่ชายคนงามเสียที ต่อไปนี้เธอจะเรียกเขาว่าพี่ชิงหลง

พี่ชิงหลงคนงาม!

“ตอนนี้เป็นพี่ชิงหลงคงเป็นห่วงฉัน คุณเป็นศิษย์พี่ของเขาก็ต้องรู้จักบ้านของเขา ช่วยพาฉันไปหาพี่ชิงหลงได้ไหมคะ”

บัทมาเอ่ยปากขอร้องไปหู่ ในเมื่อพวกเขาเป็นศิษย์ที่มีอาจารย์คนเดียวกัน ก็ไม่น่าจะมีเหตุผลอะไรที่จะไม่ช่วยเหลือเธอ เขาเป็นคนใจดี ไม่อย่างนั้นคงไม่พาเธอกลับมาบ้านด้วยหรอก เธอเชื่ออย่างนั้น

แต่แล้วรอยยิ้มของเขาที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันก็ทำให้บัทมาดีใจเกือบกับคำพูดทั้งท้ายก่อนที่เจ้าตัวจะเดินออกไปจากห้อง

“ไม่จำเป็น เพราะถึงอย่างไรเจ้านั้นก็ต้องตามกลิ่นมาจนถึงที่นี่ การได้เห็นชิงหลงร่อนรนเสียงบ้างทำให้ข้าพลิตพลินยิ่งนัก”

เข้ามาถึงเขาซีเปียนในเวลาอันรวดเร็ว และได้พบกับศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองตรงหน้าป้อมปราการสูงตระหง่าน ซึ่งตั้งอยู่กลางทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ที่เป็นนิवासสถานของเทพเซียนไปหู่...บุรุษซึ่งข้าไม่ถูกชะตาด้วยมากที่สุด

“ชิงหลง เจ้าใจเย็นๆ นะ”

เสียงศิษย์พี่ใหญ่ดังอยู่ข้างๆ หูข้า

“ข้าดูใจร้อนหรือไร”

ข้าเลิกคิ้วแล้วถามเขาขณะที่ใช้กำลังภายในระเบิดประตูทางเข้าจนหลุดกระเด็นออกมา แล้วรีบสาวเท้าเข้าไปในป้อมปราการทันที

ศิษย์พี่รองปาดเหงื่อที่เกาะพราบบนใบหน้า นางวิ่งตามมาพร้อมกับสามี

ขณะที่ปากของนางก็ร้องตะโกนไล่หลังเสียงดังลั่น

“อย่างนี้ยังบอกว่าไม่ได้ใจร้อน พอเป็นเรื่องจิชีวิตนี้ไร เจ้าก็ทิ้งความ
สุขุมลงบนพื้นอย่างไม่ไยดี เจ้าศิษย์น้องบ้าเอ๊ย อย่าเดินไปตามที่เจ้าไปหุ
บันหัวเอาลี”

ข้าทำปากเบ้ นึกว่าคาญสองสามภรรยาที่ไม่รู้จะตามมาทำไม ไม่ใช่สิ
พวกเขาน่าจะอยากรู้อยากเห็นเรื่องของข้ามากกว่าเพราะเดินทางมาถึงที่นี่ก่อน
ข้าเสียอีก

ที่ผ่านมาเวลาข้าทะเลาะหรือทู่เถียงกับศิษย์พี่สามจนถึงขั้นลงไม้ลงมือ
กันที่ไร พวกเขาก็ไม่เคยคิดห้ามปราม กลับส่งเสียงสนับสนุนให้ตีกันมากขึ้น
เพื่อสร้างความครั่นเครงบนสรวงสวรรค์

บางทีสาเหตุของความไม่ลงรอยกันระหว่างข้ากับเขาอาจมีที่มาจาก
ศิษย์พี่ทั้งสองไม่มากก็น้อย

“เหมือนว่าเขาจะมาถึงแล้วละ ดูท่าเจ้าจะมีความสำคัญกับเขาไม่น้อย”

ดวงตาเรียวหันมามองปัทมา

เขายิ้มอีกแล้ว แต่ทำไมต้องเป็นเฉพาะตอนเอ๋ยถึงพี่ซึ่งหลงเท่านั้น
ด้วยละ หรือว่า...?

ไม่นะ!

‘ยุคนี้เขาเรียกว่าอะไร อ้อ...ชายตัดแขนเสื้อ พี่ซึ่งหลงยิ่งสวยเกินชาย
อยู่ด้วย อย่างบอกนะว่าอีตาไปหุนี้คิดไม่ซื่อกับพี่ซึ่งหลงของเธอ’

‘ไม่ยอม! ชายงามต้องผลัดกันชมสิ ถึงจะถูก! เอ๊ย! ไม่ใช่ ยังไง
พี่ซึ่งหลงก็เป็นผู้มีพระคุณที่เธอเคารพรักประดุจพี่ชายที่คลานตามกันมา เธอ
ต้องปกป้องความบริสุทธิ์ผุดผ่องของเขา’

นิ้วชี้ขาวเนียนของเทพเซียนแห่งทิศประจิมจิ้มที่หน้าผากน้อยๆ ของ
ปัทมาในร่างเด็กเบเบาะ หน้าตาหล่อเทิดดสวยหน่อยๆ ของเขาบึ้งตึงเล็กน้อย

“ใครจะไปคิดอะไรเช่นนั้นกับบุรุษด้วยกันได้” เอ่ยจบเขาก็ลูบขึ้นอุ้ม

อีกฝ่ายมาเนบอ “ก็แค่เหยียงหลงแล้วมันสนุกดีแค่นั้น”

บัทมากลอกตา

‘แค่นั้นจริงๆ ใช่มั้ย? อย่าให้รู้ว่าคิดเกินกว่านั้นเชียวนะ เธอจะ...จะอะไรก็ช่างเถอะ เอาเป็นว่าเธอไม่ยอมยกพี่ชิงหลงให้ใครง่ายๆ แน่นอน’

เป็นเขาจริงๆ! และเขายังจงใจกลั่นแกล้งซ้ำด้วยการอุ้มจิวนออกมา
เผชิญหน้ากับข้าในยามนี้ด้วย ช่างเป็นชายที่น่าฆ่าให้ตายยิ่งนัก

ข้าไม่ได้จงเกลียดจงชังเขา แคร์ู้สึกว่าไม่ควรยุ่งเกี่ยวให้มากความ แต่เขากลับลักพาตัวศิษย์รักของข้ามา นี่เขาจงใจที่จะแย่งชิงของของข้าไปทุกสิ่งเลยหรืออย่างไรงั้น เมื่อนึกย้อนไปถึงเรื่องในอดีตก็ทำให้ข้าต้องเม้มปากอย่างขุ่นเคือง

ตั้งแต่ข้าค่านับเทพมังกรฟ้าแล้วฝากตัวเป็นศิษย์คนสุดท้าย ข้าก็ถูกเขารังแกมาโดยตลอด ไม่มีวันใดเลยที่เขาจะไม่ขยี้ผมข้า แย่งขนม หรือเอาของของข้าไปซ่อน

ข้าไม่เคยเข้าใจว่าทำไมเขาถึงต้องแกล้งข้า ทั้งๆ ที่เราต่างก็ไม่ใช่อะไรเล็กๆ กันแล้วทั้งคู่ พี่ใหญ่กับพี่รองต่างบอกว่านั้นคือความเอ็นดูและการเอาใจใส่ ด้านอาจารย์ก็มีความเห็นไปในทางเดียวกัน ทั้งยังหัวเราะอย่างถูกใจ

“ชิงหลงเอ๋ย ทำใจเสียเถิด หน้าตาและท่าทางของเจ้ามันน่าเหยียดให้ร้องไห้ยิ่งนัก”

นั่นคือคำพูดของอาจารย์ที่รวมหัวกับศิษย์พี่สามขยี้ผมข้าให้ฟูจนพอใจ แล้วก็ใช้พลังเวทเสกให้ข้ากลายเป็นเด็กสามขวบ ก่อนจะอุ้มขึ้นไปนั่งบนตัก ทั้งยังกอดไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

ข้าได้แต่ร้องอย่างอึดอัด เทพเซียนมังกรฟ้าก็ช่างร้ายเหลือแสน ก่อนจะเอ่ยกับข้า

“ถ้าอยากให้อัปลอยก็บินน้ำตาขอร้องข้าดูสิ เจ้าเด็กน้อย”

ในสายตาของเทพผู้ยิ่งใหญ่ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมานานแสนนานย่อม

ต้องมองว่า ข้าเป็นเพียงเด็กอมมือในสายตาของเขาเท่านั้น

“ข้าหาใช่เด็กน้อยไม่” ข้าเถียง

“เช่นนั้นข้าก็จะอุ้มเจ้าอยู่อย่างนี้ ข้าบ่อนข้าวเจ้า อาบน้ำแต่งตัวให้เจ้า ด้วย ดีหรือไม่”

อาบน้ำ!

ข้าชนลูกกับรอยยิ้มการค้าของอาจารย์ย่นัก

“ว่าอย่างไรซึ่งหลงน้อยของข้า”

“ฮึก ฮือ...”

ต่อให้ต้องร้องไห้ทั้งที่อายุเกินวัยมาหลายปีแล้วข้าก็ยอม ข้าไม่ยอม แก้วอาบน้ำพร้อมกับมังกรลามกตนนี้แน่!

น้ำตาของข้าร่วงเผาะๆ รวากับสังได้หลายหยด เท่านั้นเองเทพเซียนมังกรฟ้าผู้แสนเอาแต่ใจและถือตนว่ายิ่งใหญ่ทำอะไรก็ไม่ผิด ยิ้มระรื่นอย่างสนใจพลางเช็ดน้ำตาให้ข้า พอเวลาผ่านไปราวๆ ครึ่งเค่อจึงยินยอมปล่อยตัวข้าด้วยความเสียดาย

หลายครั้งข้าก็โชคร้าย หากศิษย์พี่สามผ่านมาเห็นข้าน้ำตาคลอในร่างเด็กสามขวบเมื่อใด ข้าก็จะถูกเขาแหย่ด้วยอีกคน เมื่ออยู่ในร่างนี้การป้องกันตัวเองก็พลอยต่ำลงไปด้วย เขามักจะคว้าข้าไปอุ้มแล้วทำอย่างเดียวกับเทพเซียนมังกรฟ้าประหนึ่งเลียนแบบกันมาเลยทีเดียว

เวรกรรมอะไรของข้ากัน! ที่ต้องมาเสียน้ำตาด้วยความไร้สาระและเสียงชื่นชมยินดีของพวกเขา

ข้าคิดคับแค้นแน่นในอกอย่างนั้นมาโดยตลอด เมื่อศิษย์พี่สามลงจากสวรรค์แล้วไปสร้างป้อมปราการอยู่ที่เขาซีเปียน ข้าถึงได้ดีใจอย่างยิ่ง เพราะจะเหลือบรูษะที่ชอบกลั่นแกล้งข้าเพียงหนึ่งเดียวคืออาจารย์เท่านั้น ข้าจึงมุ่งมั่นฝึกฝน และเมื่อสำเร็จเป็นเซียนก็รีบปากหน้าหนิงลงมาใช้ชีวิตตามลำพังบนเขาตงเปียนทันที

สิ้นสุดกันที่ความทรمانที่น้ำตาไหลแทบเป็นสายเลือดอย่างที่เคย

เป็นมา เพราะหลังจากนั้นข้าก็หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับพวกเขามาโดยตลอด หรือหากพบเจอกันก็ยากที่จะมาเย้าหยอกได้อย่างเคย

แต่แล้ววันนี้สีหน้าเปี่ยมสุขของศิษย์พี่สามยามที่อุ้มจิวชินไว๋ในอ้อมแขน ก็ทำให้ช่วงเวลาอันเลวร้ายสมัยก่อนราวกับจะย้อนมาสะกิดแผลในใจของข้าอีกครั้ง

‘เขาคิดจะแกล้งข้าอีกแล้วสินะ เจ้าศิษย์พี่ไร้ยางอาย!’

‘พี่ชิงหลงมาแล้ว!’

สองสามีภรรยาหม้ายก็วิ่งตามมามาติดๆ

ปัทมาเห็นพี่ชิงหลงหยุดยืนอยู่ไม่ไกล ด้วยความดีใจและแสนจะห่วงว่า ร่างกายที่แสนบริสุทธิ์นั้นอาจจะถูกผู้เป็นศิษย์พี่อย่างคุณชายไปหุ้ยย่ำเอาได้ จึงรีบโผล่ไปจนสุดตัวต่างๆ ที่ยังถูกอ้อมแขนของคุณชายไปหุ้ยกอดไว้แน่น

เธอหันมามองเขา อ้าปากจะอ้อนวอนขอให้เขาส่งเธอให้พี่ชิงหลงอุ้ม ตอนนั้นเธอหิวนมและก็อยากนอนแล้วด้วย

‘ยังก่อน ข้าขอสนุกกับเขาสักหน่อย แล้วค่อยคืนเจ้าให้เขา’

‘ได้ยังไง!’

ปัทมาร้องไวยวาย เหลือกตามองชายหนุ่มหน้าหล่อ นึกเกลียดชังหน้า เขาขึ้นมาทันใด เธออุตสาห์ขอร้องเขาดีๆ ให้พาเธอกลับไปหาพี่ชิงหลง พอเขามาอยู่ใกล้แค่เอื้อมกลับอึดออดบอกลบัด ไม่ยอมส่งเธอคืนให้พี่ชิงหลงเสีย อย่างนั้น

‘คนโกหก! คิดเธอว่าคนอย่างยายปัทมาจะยอมง่ายๆ ความหิวมันหนัก เกินทานทน ชินเธอรอให้เขาแกล้งพี่ชายคนงามจนกว่าจะพอใจก็ได้หิวตาย ปะไร’

เด็กสาวในร่างเด็กแบเบาะยื่นหน้าไปหาไปหุ้ยที่มองตอบอย่างงงงัน คงยังไม่รู้ว่าเธอคิดจะทำอะไรกันแน่

หมับ!

“อ๊วย! เด็กบ้า เจ้าเด็กร้ายกาจนั่งจับจุมูกข้า ขนาดฟันยังไม่ขึ้นสักซี่ เจ้ามัน...”

ถึงอย่างนั้นไปหูกี้ยังไม่ยอมปล่อย แม้จุมูกจะแดงตึงเป็นรอยเหงือก อย่างชัดเจน ปัทมาเลยจำต้องยอมเสียมารยาทต่อผู้มีพระคุณคนที่สองอีกครั้ง จนได้ พอเทพเขียนประจิมยกร่างเธอขึ้นเหนือคิระระแล้วเขย่าแรงๆ ด้วยความโมโหที่ถูกรัง เธอก็เลย...

พลั๊ก!

...ใช้เท้าถีบเสียเลยนี่

ปัทมาถึบอย่างไม่คิดจะหยุดพัก ตอนนี้เธอหิวมาก และเขาก็ไม่ควรจะมากวนประสาทเธออย่างนี้ด้วย! เขานั่นละผิด สมควรแล้วที่จะโดนฝ่าเท้า ลูบหน้าเสียให้สมใจอยาก!

เทพเขียนไปหูกี้กดตรนทนมไม่ไหว เขาเผลอปล่อยมือจนได้ และจิ้งหะ นั้นเองที่เธอยอมใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีอยู่ถลาออกจากอ้อมแขนของเขา

ปัทมามั่นใจมากกว่าพี่ชิงหลงต้องรับเธอไว้ได้ทันพอดีแน่นอน และเธอก็คาดไว้ไม่ผิดจริงๆ พี่ชายคนงามกระโดดเข้ามาอ้อมตัวเธอไว้ได้ก่อนที่ร่างของเธอจะตกลงสู่พื้น

เธอขี้มดใจที่จะได้อยู่ในความดูแลของพี่ชายคนงามอีกครั้ง ส่วนอิตา ไปหูกี้มันจะเป็นอย่างไรก็ช่างหัวเขาเถอะ

แต่ทำไมหน้าตาแสนน่ารักของพี่ชิงหลงถึงได้หงิกงอแล้ว ไม่ดีหรือที่เธออุตส่าห์กลับมาให้เป็นภาระเลี้ยงดูปู่เสียอีกแล้ว?

“จิวิชิน เจ้ารักเขามากกว่าข้าอีกแล้วหรือ”

ปัทมาอ้าปากหาว นึกเสียใจเล็กน้อยที่ฟังคำพูดของเขาไม่รู้เรื่องเลย แม้แต่นิดเดียว สงสัยว่าศิษย์พี่ของพี่ชิงหลงจะหยุดใช้พลังอ่านอดีตอะไรนั่นพอดี

“จะให้เธอสื่อสารกับเขาได้สักหน่อยก็ไม่ได้ ชิงก!”